

ULTIMUL ÎMPĂRAT

TEATRU

Postfață de Dan C. Mihăilescu

FOTOGRAFUL MAJESTĂȚII SALE

(ULTIMUL ÎMPĂRAT)

1

– piesă în două acte –

Personaje:
GENERALUL (MAREȘALUL)
MAJESTATEA SA
SFETNICUL
MARELE PREOT (PUSTNICUL)
MĂSCĂRICIUL
CURTEZANA
FOTOGRAFUL
BUCĂTĂREASA
CURTENII, GĂRZILE, SLUGILE
POPORUL
(actori, bolnavi, împricinați)
BARBARII
(robi, soli, preoți)

Acțiunea se petrece în palatele puterii, acolo unde fiecare clipă ce crește e istorie și trebuie imortalizată.

ACTUL ÎNTÂI

Scena 1

Sala Tronului. GENERALUL îi prezintă MAJESTĂȚII SALE capturile de război. De față sunt SFETNICUL, MĂSCĂRICIUL, MARELE PREOT, CURTENII și GĂRZILE. Sunt aduse pe rând cufere cu comori, animale ciudate, robi, obiecte de artă și multe alte bogății.

GENERALUL: Aur, Majestate... Argint și nestemate. Numai pentru vistieria Voastră... Bijuterii neprețuite... Odoare bisericești... Icoane făcătoare de minuni.

MAJESTATEA SA (*către SFETNIC*): Ce minuni putem face cu ele? (*SFETNICUL îi șoptește ceva la ureche.*) Serios?... (*Către MARELE PREOT.*) Vine lumea să se-nchine la piatra care plânge?

MARELE PREOT: E un pelerinaj continuu, Majestate.

MAJESTATEA SA: E bine când poporul crede. (*Către GENERAL.*) Dă-le deoparte. Altceva.

GENERALUL: Iepuri de apă dulce... Crocodili de scorbură... Viespea-papagal. Vorbește trei limbi barbare.

MĂSCĂRICIUL: Se preface.

UN CURTEAN: Dacă e spion?

GENERALUL: E pasăre rară, Majestate...

MAJESTATEA SA: La ce bun dacă limbile-s barbare? Altceva.

GENERALUL: Statui de la antici... Tablouri de pictori furioși și renumiți... Manuscrise rare, autori celebri...

ALT CURTEAN: Celebri sunt doar regii.

MĂSCĂRICIUL (*către MAJESTATEA SA*): Vezi că te-a mai pupat unul în fund.

MAJESTATEA SA (*impasibil*): Altceva...

GENERALUL: Numai comori, Majestate.

MAJESTATEA SA: Altceva!

GENERALUL: Coliere și diamante... Covoare zburătoare și țesături scumpe, din fir de păianjen...

MAJESTATEA SA: Terminați cu prostiile! Luați sărăciile astea de-aici! Bogăția nu mă-mbogățește. Cârpe, bolnavi și rugină îmi aduceți voi mie?!

GENERALUL: Lucruri neprețuite...

MAJESTATEA SA: Suferință și chin!

GENERALUL: Artă, Majestate.

MAJESTATEA SA: Sclifoseli demente! Mâzgăleli de indivizi frustrați. Ifose și sclipiri amăgitoare.

MĂSCĂRICIUL: Bagă-le în visterie, nu te lua după el.

MARELE PREOT: Dăruiește-le împărăției cerești, Majestate. Preoților și îngerilor.

MAJESTATEA SA: Asta fac zilnic, Sfinția Ta. *(Se ridică din tron și scoate dintr-un cufăr monezi de aur pe care le aruncă în aer.)* Uite cum îi dăruiesc. Cel de sus și îngerii lui își iau cât le este de trebuință. Poate spune cineva că nu dăruiesc?... *(Se întoarce pe tron.)* Altceva...

GENERALUL: Animale rare...

MAJESTATEA SA: La grădina zoologică cu ele! E vreo fiară printre ele de care să-mi fie teamă?

GENERALUL: Păduchele cu solzi de struț și musca cu platoșe și colți de...

MAJESTATEA SA: Tocmai bune de strivit. Luați-le din fața mea că mi se urcă sângele în cap! Urâsc animalele mici!... Asta-i tot? Răspundeți!... De ce nu le-ați luat mințile, zăpada proaspătă, învățătura, aerul?... Liniștea... Astea sunt adevăratele prăzi.

GENERALUL: Am luat sclavi și prizonieri.

MAJESTATEA SA: Cadavre îmi aduceți voi mie?!

GENERALUL: Unul dintre prizonieri este un fotograf despre care se spune c-ar fi inventat un aparat teribil...

MAJESTATEA SA: Altceva!

GENERALUL: Și cea mai frumoasă și dorită femeie din lume. Curtezana curtezanelor.

MAJESTATEA SA: Ești general sau codoș? Ați ajuns să-mi aduceți târfe la palat? Atât merită regele vostru?

MĂSCĂRICIUL: Și-așa e prea mult.

UN CURTEAN: După ce v-ați făcut mendrele cu ea îndrăzniți s-o aduceți aici?

GENERALUL: E incredibil de frumoasă, Majestate. Nimeni n-a avut curajul s-o atingă.

MĂSCĂRICIUL *(către MAJESTATEA SA):* Eu aș încerca. La câte curve vezi zilnic, măcar una să fie frumoasă.

(MAJESTATEA SA îl privește pe SFETNIC, care confirmă printr-un gest.)

MAJESTATEA SA: Să vedem.

(În scenă este adusă CURTEZANA. Intrarea ei provoacă murmure de admirație.)

MĂSCĂRICIUL: Doamne, ce minunăție!

MARELE PREOT: Piei, Satana! Întărește-ne, Doamne!

MĂSCĂRICIUL: Ne întărește mădularele.

GENERALUL: Ce părere aveți, Majestate, am avut dreptate?... *(Se apropie de tron. Cu glas scăzut.)* Se spune că marii negustori ai lumii, căpitaniii cei mai vestiți de corăbii și chiar cinci împărați au bătut la porțile ei. Și, uite, e mare ca o cetate. Au bătut la poarta ei până au murit. Chiar și armăsarii, când o văd, nechează și dau din copite. Și câte nu se mai spun...

MĂSCĂRICIUL: Miroase a femeie de înnebunește.

MAJESTATEA SA: Ce știi tu să faci pentru oameni? Spune!

CURTEZANA: Să cânt, să dansez. Să trezesc dorința și să satisfac poftă.

MAJESTATEA SA: Să vedem.

(CURTEZANA începe să danseze și să cânte printre CURTENII din ce în ce mai tulburați de farmecele ei.)

MĂSCĂRICIUL: E o nebunie femeia asta...

UN CURTEAN: Dă-mi-o mie, Majestate! Am luptat pentru tine, am vărsat sânge ca să apăr coroana. Merit neînsemnata răsplată.

ALT CURTEAN: O vreau eu, rege puternic ce ești! Fii darnic cu cel ce ți-a plătit soldele ostașilor și armele lor.

UN CURTEAN: A mea să fie și-ți voi da trupe noi, războinici fără frică...

ALT CURTEAN: Ba a mea! Iar cu banii pe care ți-i pot da eu plătești de două ori mai mulți mercenari.

MAJESTATEA SA: Recunoscători suntem amândurora și primim darurile voastre. Și-am să vă îndeplinesc dorințele. Pun o singură condiție! *(Arătând către UN CURTEAN.)* Să-ți conduci singur trupele în luptă...

UN CURTEAN: Majestate!

MAJESTATEA SA: Primește această onoare!... *(Arătând către ALT CURTEAN.)* Iar tu să-mi plătești mercenarii la fața locului...

ALT CURTEAN: Rege!

MAJESTATEA SA: Fii demn de încrederea mea! *(Către GENERAL.)* Fă-le loc nobililor noștri în linia întâi.

UN ALT CURTEAN: Dar vom muri, Majestate!

MAJESTATEA SA: Vă e frică?... Dacă scăpați, uitați-vă ce minunăție de femeie vă așteaptă. *(Către GENERAL.)* Ia-i de-aici!

(GĂRZILE îi scot din sală pe cei doi CURTENI.)

MĂSCĂRICIUL: Dă-mi-o mie!

MAJESTATEA SA: Până și nebunul a înnebunit.

GENERALUL: Ce v-am spus eu?

MAJESTATEA SA: Ajunge! *(Către GENERAL.)* Nu s-a atins nimeni de ea?

GENERALUL: Nimeni n-a îndrăznit.

MAJESTATEA SA: Atunci, femeia aceasta va sta la curtea Noastră. *(Către CURTENI.)* Să vă frigă mințile și să leșinați de poftă. Dar să arătați poporului cât de stăpâniți sunteți. Aici nu-i Sodoma și Gomora! Aici e regatul bunăstării!

MĂSCĂRICIUL: Desfrâul bunăstării!

MARELE PREOT: Majestate, ferește-te de păcat!

UN CURTEAN: Regele nu are păcate.

MĂSCĂRICIUL *(către MAJESTATEA SA):* Nu crede. Alt lingău... Doar nebunii nu păcătuiesc.

CURTEZANA: Și iubesc clipa, Majestate.

MAJESTATEA SA: Destul!... (*Către MARELE PREOT.*) Sfinția Ta ce face pentru oameni?

MARELE PREOT: Dăruiesc dragoste și credință.

MAJESTATEA SA (*arătând către CURTENI*): Dăruiește-le credință! Să-și iubească regele și să-i fie credincioși... Poți?... Le auzi măcar gândurile? Ce spun?

MARELE PREOT: E prea mare vacarmul.

MAJESTATEA SA: Am spus să le dăruiești!

MARELE PREOT: Trebuie să și primească.

MAJESTATEA SA (*către CURTEZANĂ și MARELE PREOT*): Vindeți aceeași marfă... Ce vă deosebește atunci? Dobânda pe care o luați?

MARELE PREOT: Calea spre Dumnezeu.

MAJESTATEA SA: Mi-e milă de Dumnezeul tău. Nu vezi că nu-i iese nimic? Experimentul lui cu omul a luat-o de fiecare dată razna. Eșuează lamentabil. Dumnezeul tău nu s-a plictisit s-o ia mereu de la capăt?... E încăpățânat, așa-i?... Atunci, spune-i că eu am zis să nu-și mai folosească chipul ca model. Matrița e defectă.

PUSTNICUL: Timpurile sunt aproape... Și chipurile noastre sunt oglinda lor.

MAJESTATEA SA: Vorbe. Deșertăciuni... (*Către SFETNIC.*) Să-i pui pe popă să-i spovedească pe toți împăunații și ticluitoarii. (*Arată către CURTENI.*) Pe toți!

MĂSCĂRICIUL: Or să mintă și-or să mintă iar.

MAJESTATEA SA: Atunci vor pieri! (*Către MARELE PREOT și CURTEZANĂ.*) Plecați! Bătătoriți-vă calea, să văd și eu cine vă urmează. Afară!... Aduceți-l pe Fotograf!

GENERALUL: Se spune despre el că ar fi inventat un aparat special de fotografiat.
(*În fața tronului este adus FOTOGRAFUL.*)

MAJESTATEA SA: E adevărat că ai inventat un aparat nou de fotografiat? Ce știe să facă?

FOTOGRAFUL: Fotografiază clipe, Majestate.

MAJESTATEA SA: Și unde e acel aparat?

GENERALUL: A fost distrus în luptă. Iertare, Majestate.

MAJESTATEA SA: Mi-ați adus un om, nu o invenție?! Ce să fac eu cu omul?

GENERALUL: Iertare, Majestate, dar bătălia a fost crâncenă.

MAJESTATEA SA: Ce să fac eu cu omul?!

FOTOGRAFUL: Voi face altul și mai bun.

MAJESTATEA SA: Așa să faci. Altfel vei avea soarta orbilor. (*Către SFETNIC.*) Dați-i tot ce are nevoie. Luați-l de-aici! Să se apuce imediat de treabă... Poporul trebuie să mă vadă zilnic. Are nevoie de imaginile mele. Altfel moare de dorul meu, se usucă. Nu mai bea, nu mai mănâncă. Nu mai face copii.

MĂSCĂRICIUL: Asta puteam s-o spun și eu. (*Către MAJESTATEA SA.*) Îmi iei pâinea de la gură... (*Imitându-l pe MAJESTATEA SA.*) Nu mai face copii. Nu mai muncește. Se distruge neamul...

MAJESTATEA SA (*către GENERAL*): Gata cu prostiile! Întindeți hărțile, să vedem cum mai arată țara... Ce-am mai cucerit?

GENERALUL (*desfășurând hărțile*): Câmpii mănoase... Peninsula pe care v-o doreați...

MAJESTATEA SA: Doar atât?! Asta numiți voi țară?... Habar n-aveți cum trebuie să arate un imperiu. De câte ori să vă spun că geografia face istoria?!... Mai vreau o mare, ceva munți și două arhipelaguri. Arhipelaguri am spus!

GENERALUL: Prea bine, Majestate. Dar ar mai fi nevoie de trupe, de armament.

MAJESTATEA SA: La ce vă trebuiesc? Ia de la nestăpânirii ăia, dacă tot s-au oferit să fie patrioți!... Așa vrei tu să câștigi războaiele? Cu soldați neciopliți și dărâmând orașe?... Demolați înlăuntrul lor. Cotropiți-i cu iluzia bunăstării. Vindeți-le știri despre lume, să creadă că o pot cunoaște. Faceți negoț cu povești adevărate, să se sperie de câtă suferință e pe pământ. Lacrimi și sânge să țâșnească din ei. Aruncați-i în oceanul de știri și fiți salvatorii înecaților. Vă vor fi recunoscători. Recunoscători sunt doar învinșii... Arătați-le lumea ca pe un spectacol și vor scăpa armele din mâini ca să vă aplaude. Înzorțonați fiecăruia lucru, oricât de mărunț ar fi. Panglici și spumă... Învățați că astăzi războaiele se duc prin procură! Generale, a venit oare timpul să te pensionezi?

GENERALUL: Sunt în puteri, Majestate.

MAJESTATEA SA: Îți va lua locui unul care știe să-i doboare cu iluzii...

GENERALUL: De armata noastră se teme o lume întreagă!

MAJESTATEA SA: Atunci sunteți și voi buni de ceva. Poate că ai dreptate, încă n-a trecut vremea sperietorilor de ciori. Du-te ia trupele taie! Să dârdâie o lume de frica mea! (*Către SFETNIC.*) Și-n acest timp, armatele noastre nevăzute vor cotropi. Ceas după ceas, suflet după suflet. Vai de mama lor... Victoria e a celui care va putrezi ultimul.

Scena 2

MAJESTATEA SA stă pe tron, mănâncă fructe și se uită la ACTORII care joacă o scenetă amuzantă alături de MĂSCĂRICI. SLUGILE îi iau măsuri MAJESTĂȚII SALE, pentru încălțări și haine noi, sub supravegherea GENERALULUI. De față sunt CURTENII și GĂRZILE.

MAJESTATEA SA: Vreau o pereche nouă de cizme pentru călărie.

GENERALUL: Se va face, Majestate, o pereche cum nu s-a mai văzut.

MAJESTATEA SA: Vreau să călăresc cai sălbatici. Sălbatici și albi.

GENERALUL: Vor fi cele mai potrivite cizme pentru a supune sălbăticia. Voi cere ca vânătorii Majestății Voastre să răpună un mânz ceresc și din pielea lui ușoară ca aerul și tare ca înaltul...

MAJESTATEA SA: Să doboare zece mânji! Să ajungă.

GENERALUL: E suficient unul. Ies destule perechi... (*Sub privirile MAJESTĂȚII SALE.*)
Prea bine, Majestate, vor fi răpuși zece mânji cerești. Să avem de unde alege.

MAJESTATEA SA: De ce oare înțelegeți atât de greu?... Cerul e darnic. Nu vă zgârciți când e vorba de necuprins.

GENERALUL: Iertare, Majestate. Iertare.

ACTORUL: Netrebnicia lumii care nu înțelege adâncul adevăr și oglindirile sale...

MĂSCĂRICIUL: Peste proști, doar regele ce poate înțelege!... *(Arătându-i MAJESTĂȚII SALE pe ACTORI.)* Regina Adevăr!... Regina Adevăr vă este Doamnă, Majestate! *(MAJESTATEA SA se ridică din tron și îi întâmpină pe ACTORI.)*

MAJESTATEA SA: Cu atât mai minunat e adevărul, cu cât este și frumos ochiului.

MĂSCĂRICIUL: Majestate, nu te lăsa păcălit... *(Arătând către ceilalți ACTORI.)* Și doamnele de onoare ale Reginei Adevăr: Pacea... Mila... Dreptatea... Credința... *(Cei cinci ACTORI, purtând fiecare câte o oglindă, se învârt în jurul MAJESTĂȚII SALE.)*

MAJESTATEA SA *(privindu-se în oglinzi):* Care sunt eu?... Cine sunt?... Unde?... M-ați amețit! Terminați! *(ACTORII se retrag. Către MĂSCĂRICI.)* Du-te cu ei de-aici! Astea-s nume pentru Regină și doamnele de onoare? Plecați!... Plecați! *(ACTORII și MĂSCĂRICIUL ies din Sala Tronului. MAJESTATEA SA se întoarce pe tron. Către GENERAL.)* Când sunt gata încălțările pentru mare? Plec pe mare curând și poporul vrea să mă vadă călcând valurile. *(Către SLUGA care îi ia măsurile.)* Vezi că mă strânge!

GENERALUL: Iertați-l, Majestate. O clipă de neatenție.

MAJESTATEA SA: O clipă de neatenție poate să însemne soarta unui regat, a unui imperiu. Dar ce să înțelegeți voi?... Mă vor vedea călcând val după val, val înspumat după val... Sper ca marea să nu fie agitată. Îmi face rău la stomac. Nu-i frumos să mă vadă poporul vomitând... Când sunt gata?

GENERALUL: Cât de curând. Harpoanele Majestății Voastre au străpuns deja șapte delfini aurii. Au pus pieile la...

MAJESTATEA SA: Am zis doisprezece! Faceți economie de delfini?! Ați înnebunit?! Vă jupoi de vii, vă înec în ape reci!... Îmi plăceau mai mult merele de anul trecut... *(Către SLUGA.)* Mă mai măsoari mult?

GENERALUL: Răbdare, Majestate. A luat măsurile doar pentru stângul.

MAJESTATEA SA: Ce mi-e stângul, ce mi-e dreptul... *(În Sala Tronului intră SFETNICUL. Se apropie de MAJESTATEA SA și îi șoptește ceva la ureche.)* Să intre. Să intre... Nimeni nu vede, nimeni nu simte că de la an la an merele sunt mai viersănoase?... *(În Sală intră FOTOGRAFUL.)* D-asta îmi place carnea de vânat. Luați-le de-aici! Vreți să mă otrăviți?... *(SLUGILE iau platoul cu fructe. SFETNICUL îi șoptește ceva la ureche.)* Să aștepte... Dacă mă stric la stomac? Dacă m-apucă pântecăria? Ce să vadă poporul, cum regele se cufurește? *(Către GENERAL.)* Stângul este egal cu dreptul! Regele e armonie! Clar?!... V-am tăiat la toți limbile și nu-mi aduc aminte?

UN CURTEAN: Cum v-ați simțit, Majestate, în cizmele de vânătoare cele noi?

MAJESTATEA SA: Binișor... Am doborât trei elefanți, un tigru, doi mistreți, nu știu câți vulturi și... Am doborât tot ce era în pădure. Am pus la pământ toate fiarele. Nimic nu mai mișcă... M-au cam ros, ce-i drept. (*Către GENERAL.*) Din ce le-au făcut?

GENERALUL: Din blană de urs de peșteră.

MAJESTATEA SA: Cine știe ce urs bătrân, de la grădina zoologică, ați belit și mie veniți să-mi spuneți că... D-asta m-au bătut. Vă spintec pe toți! Vă tai bucăți-bucăți și vă dau la câini! (*Către SFETNIC.*) Era un urs de peșteră? (*SFETNICUL confirmă printr-un gest.*) Atunci de ce m-au ros la călcâi?

UN CURTEAN: Vă cresc picioarele, Majestate.

MAJESTATEA SA: Zău?...

ALT CURTEAN: Sunteți un rege din ce în ce mai mare...

MAJESTATEA SA (*în șoaptă, către SFETNIC*): D-asta înnebunesc femeile din ce în ce mai tare?... (*SFETNICUL confirmă printr-un gest.*) Un mădular mare pentru un rege mare! Pentru un regat mare!... Să mă fotografiez pentru albumul familiei? (*SFETNICUL îi șoptește la ureche.*) Pentru istorie, atunci. (*Către FOTOGRAF.*) Trage câteva cadre. (*FOTOGRAFUL își pregătește aparatul.*)

GENERALUL: Majestate, vor fi cele mai frumoase încălțări.

MAJESTATEA SA: Am zis doisprezece! Iar delfinii să fie complet aurii. Să nu iasă încălțărilor cu pete, că vă ard cu fierul înroșit!... Visez să am niște sandale cu barete subțiri și cataramă... Sau cu șireturi...

GENERALUL: Șireturi subțiri din nerv de șopârlă...

MAJESTATEA SA: Exact! (*Către FOTOGRAF.*) O fotografie la stângul, una la dreptul și încă una cu amândouă picioarele! (*Către SFETNIC.*) Ajung? (*SFETNICUL confirmă. Către FOTOGRAF.*) Așa... Așa... Nu mă atinge cu labele tale murdare! Vezi să nu iasă bătătura de la cizmele de vânătoare că vă tai mâinile! (*Către SFETNIC, în șoaptă.*) Să tragă o poză și mădularului? Pentru manualele de istorie... Pentru cartea recordurilor... (*SFETNICUL îi șoptește la ureche. MAJESTATEA SA privește în interiorul pantalonilor. Către FOTOGRAF.*) Unde te uiți?! Acum vă scot ochii!... (*Către SFETNIC.*) Să mai treacă un timp, să fie și mai și... (*Către FOTOGRAF și GENERAL.*) Acum plecați! Azi nu sunt în cea mai bună formă. Cred că o să plouă... (*FOTOGRAFUL își strânge aparatele și se îndreaptă, împreună cu GENERALUL, către ieșire.*)

GENERALUL: Ce-ai rămas așa?

FOTOGRAFUL (*privindu-și mâinile*)'. Mâinile astea au atins picioarele Lui. Am atins sacrul. Sunt alte mâini.

GENERALUL: Du-te și le spală.

FOTOGRAFUL: Chiar îi cresc picioarele?

GENERALUL: I se umflă picioarele, că mănâncă prea sărat.

FOTOGRAFUL: Am atins sacrul...

GENERALUL: Îi puteau picioarele de te trăsnea.

(FOTOGRAFUL și GENERALUL ies din Sala Tronului.)

MAJESTATEA SA *(către SFETNIC)*: Avem cea mai mare grădină zoologică din lume, așa cum am zis?... *(SFETNICUL confirmă printr-un gest.)* Bravo! Așa îmi place! Să crape toți regii și împărații de ciudă... Cine îmblânzește sălbăticiimea poate spera să supună și omul.

Scena 3

Sala Tronului, MAJESTATEA SA, SFETNICUL, MĂSCĂRICIUL, CURTENI și GĂRZI. O mulțime de BOLNAVI (schilozi, orbi, leproși etc.) așteaptă să fie primită de MAJESTATEA SA pentru a-l atinge și a obține astfel vindecarea.

MAJESTATEA SA: Mi-e scârbă. Dacă au boli contagioase? *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Și, dacă mâine poporul vrea să mă vadă gol, eu chiar trebuie să-i fac pe plac?... *(SFETNICUL îi șoptește din nou la ureche.)* Să se ducă la medic, la vraci. De ce trebuie să-mi dovedesc puterile mele tămăduitoare lăsând să mă atingă spurcăciunile ăstea?

MĂSCĂRICIUL: Dacă nu-ți place, schimbă-ți meseria. Ce, crezi că mie-mi face plăcere să-i fac să râdă pe toți imbecilii și fandoșii de la palat? N-am de ales și suport.

MAJESTATEA SA: Și, dacă poporul își vede regele pe stradă, suportă mai bine foamea? *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Bine, fie. Doar doi-trei, că deja îmi vine să vărs. *(GĂRZILE scot din mulțime trei BOLNAVI. Ceilalți vociferează și vor să rupă cordonul GĂRZILOR. Primul BOLNAV, un olog, este adus la picioarele tronului. Se aruncă pe jos, încercând să atingă trupul MAJESTĂȚII SALE.)*

BOLNAVUL 1: Măria Ta, Sfinte Rege!...

MAJESTATEA SA *(solemn)*: Regele te atinge, fie ca Dumnezeu să te vindece!

BOLNAVUL 1: Merg! Minunea minunilor!

(BOLNAVUL 1 este luat pe sus de GĂRZI și este adus BOLNAVUL 2. Și acesta se aruncă la picioarele MAJESTĂȚII SALE, încercând să le atingă.)

BOLNAVUL 2: Rege atotputernic, usucă-mi bubele, arde furunculele ce-mi putrezesc carnea. Dă-mi sănătate, Doamne!

MAJESTATEA SA: Regele te atinge, fie ca Dumnezeu să te vindece!

BOLNAVUL 2: Binecuvântat rege ești. Sunt alt om! Ai făcut o minune, Fiu al Cerului!

MĂSCĂRICIUL: Fie ca Dumnezeu să-ți dea sănătate, dar și ceva mai multă minte.

(BOLNAVUL 2 este scos de GĂRZI și este adus BOLNAVUL 3.)

BOLNAVUL 3: Milostivește-mă, Mărite Voievod, că tu ești un sfânt, ești mâna lui Dumnezeu pe pământ. Ia-mi durerea, atinge-mă sfinte, prea bunule, curatule!...

MAJESTATEA SA: Regele te atinge, fie ca Dumnezeu să te vindece!

BOLNAVUL 3: M-a atins un zeu! Am fost atins de Fiul Soarelui!

MĂSCĂRICIUL: Spune-i asta și slugii care-i cară oala de noapte. Să vezi ce zice.

(BOLNAVUL 3 este scos din Sala Tronului.)

MAJESTATEA SA: Scoateți gunoaiele astea de-aici că-mi împrut tot palatul! Mi-ați stricat ziua. *(GĂRZILE scot BOLNAVII din scenă.)* Vă rup oasele bucăți-bucăți. Vă pun să vă pupați bot în bot cu leproșii și ciurmații!... Spirt! Aduceți spirtul!... *(Un GARDIAN are pregătită o sticlă din care-i toarnă spirt pe mâini. MAJESTATEA SA ia sticla și și-o varsă pe haine, pe picioare.)* Să dezinfecți totul! E ultima oară când vă mai las să-mi aduceți cadavrele astea să mă pipăie. *(Către SFETNIC.)* Și-acum ce urmează? *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Să judec?! Atunci de ce plătim atâția magistrați? *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Dacă-s corupți până-n măduvă, la ocnă cu ei! Să simtă ce gust are sudoarea.

MĂSCĂRICIUL: Lasă-mă pe mine să judec. Să vezi ce dreptate am să fac.

MAJESTATEA SA: Meriți?... Vino să te leg la ochi. *(MAJESTATEA SA îi leagă MĂSCĂRICIULUI o eșarfă peste ochi. Către SFETNIC.)* Și, ca să nu lăsăm totul în seama nebunului, luați cizmele mele. *(Se descalță de cizme și le așază pe tron.)* Să judece ele, că sunt mai înțelepte și mai drepte decât voi toți. *(Către GĂRZI.)* Aduceți-i pe primii doi!

(GĂRZILE aduc în fața tronului pe RECLAMANT și pe PĂRÂT.)

RECLAMANTUL: Cer iertare, Măria Ta, cu smerenie. Fă dreptate unui amărât ce a fost înșelat...

PĂRÂTUL: Iubite rege, milă și îndurare, dar înșelatul sunt eu...

MAJESTATEA SA: Gura! E treaba voastră ce aveți de împărțit. *(Cu voce joasă, către SFETNIC și MĂSCĂRICI.)* Dacă cizmele se mișcă, pârâtul e vinovat. Fiți atenți! *(MĂSCĂRICIUL, legat la ochi, ca într-un joc de-a baba oarba, se învârte cu mâinile întinse încercând să prindă pe careva.)*

MĂSCĂRICIUL: Primul ieșit în cale e vinovatul. Dacă te-am prins, te-am dovedit.

MAJESTATEA SA: Termină cu prostiile!

(MĂSCĂRICIUL îl prinde în brațe pe SFETNIC.)

MĂSCĂRICIUL: Tu ești! *(Își dezleagă legătura de la ochi.)* De ce te bagi și nu stai la locul tău?!

MAJESTATEA SA *(privind cizmele):* Fiți atenți, parcă, parcă... S-au mișcat?

MĂSCĂRICIUL: Nu s-au mișcat.

MAJESTATEA SA: Ba s-au mișcat! Erau gata-gata să cadă de pe tron.

MĂSCĂRICIUL: Am văzut cu ochii mei, nu s-au mișcat!

MAJESTATEA SA: Cine se încrede în ochii unui nebun?

MĂSCĂRICIUL: Nu-i drept. Chiar nu s-au mișcat. Uite, sunt țepene. *(Către SFETNIC.)* Ai văzut? Spune că le vezi nemișcate!

MAJESTATEA SA: Vinovat! Ocnă pe viață și confiscarea tuturor averilor!

MĂSCĂRICIUL: Mă scoateți din minți. Unde ați văzut voi...?

MAJESTATEA SA: Ocnă pe viață!

PÂRÂTUL: Îndurare, Majestate! Sunt nevinovat, îndurare, fie-ți milă!

MAJESTATEA SA (*către GĂRZI*): Afară cu ei. Unul, încă un pic de amăgire, celălalt, în lanțuri!

(Cei doi sunt luați din fața MAJESTĂȚII SALE de GĂRZI și scoși din Sala Tronului.)

PÂRÂTUL: Îndurare! Am copii. Or să moară de foame...

MĂSCĂRICIUL: Nu s-au mișcat, vă jur! Vi s-a părut...

MAJESTATEA SA: Legea e ce mi se pare mie! Și cu asta am terminat! (*Către SFETNIC.*)
Altceva?... (*SFETNICUL îi șoptește la ureche.*)

Scena 4

Sala Tronului. MAJESTATEA SA semnează acte pregătite de SFETNIC, iar MĂSCĂRICIUL încearcă să-l binedispună. CURTENII stau smeriți pe lângă ziduri.

MAJESTATEA SA: Prea multe hârtii! De unde născociți atâtea, nu știu... (*SFETNICUL îi șoptește ceva la ureche.*) Dacă n-ar fi folositoare, nu le-aș semna. (*Către CURTENI.*) Ele vă țin în viață și în posturi... Ce stați ca popândăii? Ziceți ceva!... Ce mai e prin țară? Aud că lumea o ține tot într-un dans și o petrecere. Chefuiește poporul de parcă n-ar avea treabă. Bea, mănâncă și cântă. Bunăstare sau desfrâu?... Mie să-mi spuneți dacă se muncește! În istorie nu se intră cu voie bună și belșug. Cu piramide și ziduri trainice de apărare, cu războaie grele. Cu sudoare și sânge. Cu morți! (*Către SFETNIC.*) Am mai câștigat vreun război?... (*SFETNICUL confirmă printr-un gest.*) Au murit mulți?... Foarte mulți?... (*SFETNICUL confirmă din nou.*) E bine, e bine. Avem un popor viteaz... Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să muncească. Altfel i se suie la cap. (*Către CURTENI.*) Și vă pune pe voi la jug. Asta vreți?... (*SFETNICUL îi șoptește ceva la ureche.*) Voi sunteți nădejdea mea. Trupul meu... Hai, veseliți-vă! Amuzați-vă!... Veseliți-vă, că mi se urcă sângele în cap! (*Către MĂSCĂRICI.*) Idiotule, nu vezi că nobilimea are chef să râdă? Și dacă ea râde, râd și eu până mor. Zi ceva!

MĂSCĂRICIUL: Mai întâi mori și pe urmă să vezi veselie!

MAJESTATEA SA (*râzând*): Hai că-i bună! V-a plăcut? E dat dracului cretinul ăsta.

(MĂSCĂRICIUL se așază la picioarele tronului, scoate un ziar și începe să citească.)

MĂSCĂRICIUL: Poporul moare de foame...

MAJESTATEA SA: E tare, idiotul!

MĂSCĂRICIUL: Țara fierbe... Nemulțumirea crește...

MAJESTATEA SA: Bună și asta!

MĂSCĂRICIUL: Pușcăriile sunt pline de nu mai au loc în ele hoții, criminalii, violatorii...

MAJESTATEA SA: N-au loc?... *(Către SFETNIC, râzând.)* Avem noi cele mai mari pușcării din lume?... *(SFETNICUL confirmă.)* Așa-mi place. Bravo! *(Către CURTENI, care râd din ce în ce mai tare.)* Fiți mândri și bucurați-vă! Avem cele mai tari și mai mari pușcării de pe fața pământului... *(Către MĂSCĂRICI.)* Bravo, mai zi!

MĂSCĂRICIUL: În țară nu mai e nimic de furat...

(MAJESTATEA SA devine grav.)

MAJESTATEA SA: Tu vorbești serios? *(Către SFETNIC.)* Mai e ceva de furat? *(SFETNICUL aprobă.)* Și-atunci?... *(Privindu-l pe MĂSCĂRICI și luminându-se la față.)* M-ai păcălit. *(Izbucnește în râs.)* M-ai păcălit și eu te-am crezut pentru o clipă. *(Către CURTENI.)* Nu degeaba mă invidiază toți regii și împărații că am cel mai nebun măscărici din lume...

MĂSCĂRICIUL: La un măscărici nebun, un rege și mai nebun.

MAJESTATEA SA *(râzând în hohote):* Ce v-am spus eu?! Bravo!... *(SFETNICUL îi șoptește la ureche. MAJESTATEA SA devine posomorât.)* Prea mult râs dă în plâns... Vouă vă arde de hlizeală, când nouă ne-au murit soldații pe câmpul de luptă?! Țara e îndurerată și voi vă scâlâmbăiați ca niște maimuțoi? Jeliți eroii, rugați-vă pentru sufletele lor! Un pic de recunoștință!... *(Plângând.)* Doamne, ia-i la tine, în oastea celor drepti!... *(SFETNICUL face semn GĂRZILOR. Acestea îl introduc în Sala Tronului pe FOTOGRAF.)* Îndurare pentru sufletele lor! Sfinți ai neamului, martiri neprihăniți... *(FOTOGRAFUL trage cadru după cadru.)* Durerea mamelor și a fiicelor e durerea mea... Suferința poporului e mai întâi a mea... Mi-e trapul tot o rană. Mi-e inima sfâșiată... Mă doare capul de-mi plesnește! *(În șoptă, către SFETNIC.)* Chiar mă doare. Fă ceva! *(SFETNICUL îl așază pe MAJESTATEA SA pe tron.)* Îmi plesnește capul!

UN CURTEAN: V-a rămas coroana mică, Majestatea Voastră...

(SFETNICUL face un semn către GĂRZI.)

MAJESTATEA SA: Nu vreau nici un doctor! Să nu-i văd în fața ochilor! Vă bag pe toți în formol, vă disec ca pe niște broaște râioase!... *(Către MĂSCĂRICI, în șoptă.)* De ce mă superi?... Tu trebuie să mă faci să uit. Să fiu vesel... Nebunia ta trebuie să-mi scoată din cap nebunia mea. Dacă tu nu mă înțelegi, atunci cine?... Știu, suferi și tu. Și tu ești un câine... O să te las să faci ce vrei. Bate-ți joc cât vrei de oricine. Fă-i în toate felurile, cum îți vine la gură. Mușcă-i. Strivește-i ca pe niște gândaci. Scuipă-i dacă vrei... *(Cu voce tare.)* Marș de-aici!... Mă doare capul...

MĂSCĂRICIUL: Ăsta-i singurul semn că-l ai.

MAJESTATEA SA *(urlând):* Mă doare capul!

ALT CURTEAN: Îți crește capul, Majestate.

UN CURTEAN: Ti-a rămas coroana strâmtă.

MAJESTATEA SA (*ridicându-se din tron*): Și dacă-i așa? (*Către SFETNIC.*) Mi-a rămas coroana mică?... (*SFETNICUL confirmă.*) Asta explică durerea. (*Către SFETNIC, îngândurat.*) Trimite-i la plimbare pe toți. La muncă. La război. La ghilotină... Mai bine lasă-i aici să aștepte. (*Către MĂSCĂRICI.*) Fă-i să râdă până îi apucă plânsul! (*Pentru sine.*) Mi-a rămas coroana mică?...
(*MAJESTATEA SA părăsește Sala Tronului.*)

CURTENII: Trăiască regele! Trăiască Majestatea Sa!

MĂSCĂRICIUL: Trăiască Nebunia Sa! (*Către CURTENI.*) Ce v-ar plăcea să-l vedeți mort...

Scena 5

Sufrageria Regală. MAJESTATEA SA stă în fața unei mese îmbelșugate, înconjurat de CURTENI și SLUGI. BUCĂTĂREASA îl servește.

MAJESTATEA SA: Și asta e bună. Ce e? Parcă am mai mâncat cândva...

BUCĂTĂREASA: Ficat de veveriță de stepă.

MAJESTATEA SA: Am bănuț eu. Și asta? Lasă-mă că știu! Fudulii de porc oceanic?... Fudulii de...?

BUCĂTĂREASA: Amigdale de struț de munte.

MAJESTATEA SA: Și-am vrut să zic... Ce mai avem bun? Dulceață din aia...

BUCĂTĂREASA: Din muguri de trestie de deșert?

MAJESTATEA SA: De fructe coapte la Lună vreau. (*BUCĂTĂREASA face un semn SLUGILOR.*) Asta-mi place la tine. Știi să gătești. Numai femeile știu cu adevărat. Li se trage din timpurile când stăpâneau lumea. Când aud că alții au bucătari, îmi vine să râd. Mi se întoarce stomacul pe dos. Ce să știe ei să gătească? Bărbatul e vânător, e ostaș. E agricultor când nu-i place să umble. E fustangiu.

BUCĂTĂREASA: E un prost!

MAJESTATEA SA: Întreci măsura!

BUCĂTĂREASA: Majestatea Voastră este mai întâi de toate rege.

MAJESTATEA SA (*în șoaptă*): Nu ți-a trecut supărarea că te-a părăsit. Era un netrebnic. Dacă vrei să te măriți, spune-mi și-ți dau ce nobil vrei.

BUCĂTĂREASA: N-am eu nevoie de handralăi, Majestate. Să piară toți bărbații de pe fața pământului și nu tresare nimica în mine.

MAJESTATEA SA (*cu glas tare*): Că nu te-o fi părăsit de bine ce-i era. (*În șoaptă.*) L-am trimis pe front, în linia întâi. Un inconștient. Când putea avea tot ce-i poftea inima... (*Cu voce tare.*) Ce mult am mâncat și parcă tot as mai înghiți ceva. Mă întreb, unde

încapă atât?

UN CURTEAN: Stomac regal, Majestate.

MAJESTATEA SA: Parcă nu mâncam așa înainte.

ALT CURTEAN: Majestate, s-o fi mărit stomacul și cere.

MAJESTATEA SA: Credeți?... Uite ce burdihan am făcut. Și nu sunt gras, să zici că... *(Sună din clopoțel. Apare SFETNICUL.)* Nu ți se pare că mi-e burta mai mare? Mai încăpătoare? *(SFETNICUL confirmă. Către BUCĂTĂREASĂ.)* Mai dă-mi ceva! O friptură de...

BUCĂTĂREASA: Mai bine un grătar de pește răpitor.

MAJESTATEA SA: Dar să fie un răpitor care a înghițit un alt răpitor care a înfulecat un bleg de pește gras și gustos.

BUCĂTĂREASA: Exact asta ara pregătit pentru Majestatea Voastră.
(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)

MAJESTATEA SA: Lasă-l pe Fotograf să meșterească la' aparatele lui. Azi n-am chef să mănânc pâine uscată și să beau apă chioară. Și ăsta nu-i un cadru potrivit pentru o istorie ascetică. Voi vreți să-mi stricați mitul de rege cumpătat? Vreți să-mi stricați pofta de mâncare?!... Ieșiți afară cu toții! Cu toții, că-mi stă dumicatul în gât și acum vă spintec burțile! Vă dau mațele la câini!... *(SFETNICUL, CURTENII și SLUGILE ies grăbiți din Sufrageria Regală.)* La câini!...

BUCĂTĂREASA: Un pic de vin roșu?

MAJESTATEA SA: Mă scot din sărite. Îmi strică cheful.

BUCĂTĂREASA: Nu mai pune totul la suflet.

MAJESTATEA SA: Tocmai acum, când îmi crește burta și pot și eu să mă hrănesc...

BUCĂTĂREASA: Vin?

MAJESTATEA SA: Roșu. Mai e loc. E loc de o damigeana. De un butoi. Dar nu e felul meu... *(Cu glas blând.)* Îmi faci și mie un hatâr?... Știi tu...

BUCĂTĂREASA *(dezvelind o farfurie):* Mămăliguță cu slănină și usturoi.

MAJESTATEA SA: Ești cea mai mare vrăjitoare!... *(Mâncând cu poftă.)* Nimic nu se compară... Uite-așa îmi revine pofta să domnesc. Să am grijă de țara asta... De popor... Spune-mi, ce legi să mai dau? N-am mai dat de mulțisor un decret și se impune... Să schimb legea publică?

BUCĂTĂREASA: Legea bună e aia care stă pe loc. Chiar și strâmbă, dar să nu se schimbe.

MAJESTATEA SA: Atunci dau una pe care am mai dat-o. Mai pot căpăta un pic de usturoi?

BUCĂTĂREASA: O să miroși în Sala Tronului.

MAJESTATEA SA: Un rege care mănâncă usturoi, tot a rege miroase. Sunt mai întâi rege și apoi stomac.

BUCĂTĂREASA: Vrei să-ți ung și o felie de pâine cu marmeladă?

MAJESTATEA SA: Cere-mi orice, dacă faci tu asta pentru mine.

Scena 6

Sufrageria Regală. MAJESTATEA SA stă la masă și privește o lucrare din lemn. Pe jos este împrăștiată o trusă de scule de tâmplărie. În scenă intră MARELE PREOT.

MAJESTATEA SA: Te-am chemat fiindcă-mi place să stau de vorbă cu sfinții... Și cu nebunii și artiștii îmi place. Se spune însă că sfinții sunt și înțelepți. Așa-i?

MARELE PREOT: Cine poate spune că este sfânt? Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii.

MAJESTATEA SA (*arătând către lucrarea din lemn*): Cine poate să spună ce-o să iasă din lucrarea mea? O masă, o scară, un leagăn?... Regii adevărați trebuie să aibă o meserie. În familia mea, tradiția a fost dulgheritul. Se spune că masa asta mare, la care mănânc, e făcută de tata.

MARELE PREOT: E trainică.

MAJESTATEA SA: Dar cine-și mai aduce aminte de el?... (*Se apucă de meșterit.*) Ține-mi de urât! Vorbește-mi despre Dumnezeul tău. Ce vrei tu... Ce-a vrut cu creația asta a Lui?

MARELE PREOT: Să făurească tronul pe care să domnească omul.

MAJESTATEA SA: Zi, că-mi place,

MARELE PREOT: Dar lucrurile au ieșit altfel decât și-a dorit.

MAJESTATEA SA: Mie-mi spui?!

MARELE PREOT: Fapta primului om a răsturnat viitorul omenirii.

MAJESTATEA SA: N-a fost de capul lui. Astea-s povești. L-a lăsat. Adam o fi fost un tip al naibii de orgolios, dar a avut forța să-și întemeieze propria sa guvernare. Îmi place de el.

MARELE PREOT: A deschis calea păcatului și l-a făcut ereditar. Cu el a început domnia morții.

MAJESTATEA SA: De la cine l-a moștenit, dacă nu de la Dumnezeul tău?... Vrei să spui că a da viață înseamnă a transmite moartea?... Ai copii?... Nici eu. Nu-mi plac. Și când cresc mari vor să-ți ia locul.

MARELE PREOT: Împreunarea este calea prin care reproducem păcatul original.

MAJESTATEA SA: Ție nu-ți plac nici femeile, văd. Mare păcat... De la spate femeia și bărbatul seamănă, din față se potrivesc. Asta nu înțelegi.

MARELE PREOT: Păcatul izvorăște din voință, nu din trup. Suntem sortiți răului, pentru că nu putem ceea ce vrem. Despărțindu-se de Dumnezeu, voința a căzut în robie.

MAJESTATEA SA: Dar eu pot arunca în temniță pe cine vreau!

MARELE PREOT: Așa cum poți arunca o piatră...

MAJESTATEA SA: Pot să poruncesc să fie ciomăgit cine vreau eu!

MARELE PREOT: Așa cum poți ciomăgi un măgar. Asta nu înseamnă să guvernezi oameni. Omul poate fi guvernat tocmai pentru că e înzestrat cu rațiune.

MAJESTATEA SA: Mă-nveți tu pe mine? Tu care nu ești în stare să-ți porți singur de grijă și te lași în voia Dumnezeului tău?... Habar n-ai ce-i aia voință!

MARELE PREOT: Acea voință care în parte vrea și în parte nu vrea e o boală a sufletului. Vrând și incapabilă să vrea. Voința de a voi, asta lipsește cel mai adesea.

MAJESTATEA SA: Dă-mi niște cuie. Dintr-ălea mari.

MARELE PREOT: Pedepsa aplicată neascultării a fost chiar neascultarea. Nesupunerea o purtăm sub centură.

MAJESTATEA SA: Ești obsedat... Oare când văd o femeie frumoasă și o doresc, trupul meu nu mai ascultă de mine?

MARELE PREOT: Pierdută e puterea ta asupra ta.

MAJESTATEA SA: Dar dacă mie-mi place femeia, ce să fac?

MARELE PREOT: Puterea înseamnă a constrânge voința să asculte... Și eu sunt un om slab. Fără Dumnezeu voi rămâne o imposibilă coincidență: a mea cu mine însumi... Regii trebuie să aibă vocația sfințeniei. Ei sunt deopotrivă păstori ai sufletelor și păzitori ai trupurilor.

MAJESTATEA SA: Nu-mi place ce zici... Și împărații la fel?... Gata, ajunge! Din cauza ta am bătut cuiul strâmb. Să zică lumea că sunt un dulgher nepriceput? Na, că mi-am zdrobit degetele! Pleacă cu vorbele tale, că mă doare! Pleacă!... Vino altă dată, să servim ceaiul, și poate facem și profeții despre Armagedon. (*MARELE PREOT iese din scenă.*) Păcătoasă meserie, dulgheria. (*Scena este traversată de CURTEZANĂ.*) Înțelepciunea nu trebuie să te amețească de cap, dimpotrivă, să te limpezească la cap. (*Urmărind-o cu privirile pe CURTEZANA.*) Simt o voință sub centură de nu mă mai pot stăpâni. (*Iese din scenă în urma CURTEZANEI.*)

Scena 7

Dormitorul Regal. În pat, sub cearșafuri, MAJESTATEA SA și CURTEZANA fac dragoste.

CURTEZANA (șipând): Majestate! Majestate!... Oh, Doamne!...

MAJESTATEA SA (întinzându-se pe spate): Abia mai respir... Groaznic!... Cât e ceasul?... (*Ridicându-se să vadă pendula.*) Mai mult cu două minute ca ultima oară. Ba nu, cu șapte. În ritmul ăsta ajung să nu mai sfârșesc niciodată... O fi posibil?... Asta-i treaba filozofilor... Ești terminată?

CURTEZANA: Nu mai pot nici să mă mișc.

MAJESTATEA SA: Mai spune... Cum a fost? Mai înnebunitor ca data trecută?

CURTEZANA: Am fost în paradis.

MAJESTATEA SA: Și?...

CURTEZANA: Simțeam cum sunteți în mine, așa, imens... Creșteți în mine, Majestate.

MAJESTATEA SA: Asta-i! (*Privind în jur.*) Unde ești? Vino o dată! (*De după o perdea apare SFETNICUL.*) Ce față ai! Ți-e rău? Să nu leșini tocmai acum. E de la lipsa de aer. L-am înghițit eu pe tot... Fii atent! Să aduni toți filozofii să afle dacă așa se poate ajunge la eternitate. (*Către CURTEZANĂ.*) Explică-i tu.

CURTEZANA: Mi-e rușine...

MAJESTATEA SA (*către SFETNIC*): Ai auzit tot?... (*SFETNICUL confirmă.*) Atunci ai priceput. (*SFETNICUL confirmă.*) Și nu uita, vreau un pat nou. Ți-a pat?! Nu vezi că-mi ies picioarele afară, că dau cu capul de tăblie, că-mi atârână brațele pe jos?... Vreau un pat pe măsură! (*Către CURTEZANĂ.*) Nu-i așa? O teacă mare pentru un paloș uriaș!... (*În șoaptă către SFETNIC.*) Dacă o țin tot așa, crezi că o să am nevoie de o ibovnică și mai mare? (*SFETNICUL confirmă.*) Știam eu. Acum du-te! Și fă ceva să fie aer! Aduceți un munte sub fereastră, plantați o pădure! (*SFETNICUL iese din Dormitorul Regal.*)

CURTEZANA: Nu mă mai pune să vorbesc lucruri intime în fața străinilor.

MAJESTATEA SA: Dar ce, el e străin?... Te-ai supărat? Hai, mai spune-mi!

CURTEZANA: Să știi că și eu m-am străduit. Îmi închipuiam că...

MAJESTATEA SA: Când e vorba de mine, n-ai nevoie. Eu sunt cea mai mare închipuire... Ai grijă de mine.

CURTEZANA: Hai să te iau în brațe și să te alint. Să mângâi băiatul... Cine e regele meu mic și amețit?

MAJESTATEA SA: Nu-mi place...

CURTEZANA: Regele meu mare și fioros... Leul, crocodilul, rechinul meu primejdios... Spaima continentului... Ce te frământă pe tine, iubitel?

MAJESTATEA SA: Crezi că eu mai știu?...

CURTEZANA: Spune-mi.

MAJESTATEA SA: Războiul cu țările din nord. Să atac, să mă retrag?

CURTEZANA: Atacă.

MAJESTATEA SA: Mai bine mă retrag.

CURTEZANA: Învăluie-i pe flancul stâng. Plătește pe unul de-al lor să trădeze și ai să câștigi.

MAJESTATEA SA: Ești sigură?

CURTEZANA: M-am înșelat eu vreodată? Mai spune-mi!

MAJESTATEA SA: Ce se mai vorbește prin palat?

CURTEZANA: Aceleași guri mari. Îți spun eu când să le închizi.

MAJESTATEA SA: Le iau gâtul la toți!... (*Căscând.*) Și o să câștig sigur războiul?...

CURTEZANA: Nu ești tu cel mai viteaz? Cel mai șiret? Vulturul meu. Ghepardul meu... Cel mai înalt... Hai, dormi.

MAJESTATEA SA: Mai povestește-mi cum a fost... Șapte minute în plus...

CURTEZANA: Doar două. Nu trișa.

MAJESTATEA SA: Tot e ceva... Ți-a plăcut?

CURTEZANA: La nebunie. M-ai chinuit teribil... (*MAJESTATEA SA a adormit.*) Regele meu mic și amețit...

Scena 8

Dormitorul Regal. MAJESTATEA SA are somnul agitat. Bolborosește cuvinte de neînțeles. Într-un colț stă CURTEZANA și îl privește. Când MAJESTATEA SA începe să se agite mai tare, CURTEZANA părăsește încăperea. Alertate, GĂRZILE pătrund în dormitor.

UN GARDIAN: Ce se-ntâmplă, Măria Ta?

ALT GARDIAN: Majestate!

(MAJESTATEA SA se ridică în capul oaselor.)

UN GARDIAN: Ne-ați chemat?

MAJESTATEA SA: M-a chemat... M-a chemat să mă ridic... (*Către GĂRZI*) Ieșiți! Să vină Marele Preot și Sfetnicul! (*GĂRZILE ies din încăperea.*) Până când să mai fiu rege?... (*Se dezbracă la piele și se examinează în oglindă.*) Oglinda uită și nu judecă. Eu sunt oglinda în care vă puteți vedea. (*În dormitor intră SFETNICUL și MARELE PREOT. Văzându-l gol pe rege, cei doi se întorc cu spatele.*)

MARELE PREOT: Am venit, Majestate.

MAJESTATEA SA: Faceți-vă văzuți!

MARELE PREOT: Dar sunteți gol, Mărite Domn!

MAJESTATEA SA: Vă e teamă că veți orbi?... (*MAJESTATEA SA își pune coroana pe cap.*) Hai, îndrăzniți!... (*SFETNICUL îl înfășoară pe MAJESTATEA SA într-o mantie.*) Și asta mi-a rămas mică. Nu mai am ce îmbrăca. De ce nu vă îngrijiți de regele vostru?

MARELE PREOT: Pentru asta ne-ați chemat, Majestate?... S-a întâmplat ceva?

MAJESTATEA SA: Am visat.

MARELE PREOT: Atunci să poruncesc să vină un astrolog?... O ghicitoare?...

MAJESTATEA SA: Doar dacă tu nu vei pătrunde înțelesul visului.

MARELE PREOT: Vă ascultăm, Majestate.

MAJESTATEA SA: Umblam pe pământ, dar vedeam ca și cum aș fi zburat prin văzduhuri. Era atâta liniște, însă auzeam toate limbile lumii chemându-mă. M-am întins în ierburi și păduri, sub umăr mă răcorea o mare. Priveam cum norii se adună dincolo

de orizont. Și-atunci am simțit trei trunchiuri de arbore ieșind din buricul meu. Crescând nemăsurat, răspândind umbra peste tot, atingând cerul... Ce părere ai?

MARELE PREOT: E un avertisment sacru.

MAJESTATEA SA: Asta am gândit și eu.

MARELE PREOT: E un semn ceresc. De la Dumnezeu.

MAJESTATEA SA: Și ce vrea să spună?... Habar n-ai! Spune-i Dumnezeului tău că, dacă tot își alege slugi atât de proaste, măcar mesajele să-i fie mai simple.

MARELE PREOT: Vrea să spună că tu ești alesul să stăpânești lumea. Te numește împărat pe tronul celor vii.

MAJESTATEA SA: Pe mine nu mă numește nimeni! Sunt mie însumi suficient. Eu sunt cel ce sunt!... (*Către SFETNIC.*) A deslușit bine visul? (*SFETNICUL confirmă.*)

MARELE PREOT: E semnul dreptului divin.

MAJESTATEA SA: Aclamația soldaților e semnul, popă greu de minte!

MARELE PREOT (*căzând în genunchi*): Am descoperit adâncul sens, Majestate. Iertare, dar eram atât de fascinat de visul pe care...

MAJESTATEA SA: Când ești fascinat, mai degrabă îți închipui decât descoperi... (*Către SFETNIC.*) Spuneți lumii visul înălțării mele. Să se afle în toate colțurile pământului că se ridică un nou împărat! Să tremure de admirație fiecă om și dobitoc. Numele meu să asurzească. Umbra mea să frigă... Și gândește-te cum să arate spectacolul. Căci începe cel mai mare spectacol, cel al sfârșitului... Plecați și apucați-vă de treabă! (*SFETNICUL și MARELE PREOT părăsesc încăperea.*) Voi fi Ultimul împărat. Sub domnia mea se va întâmpla ce stă să vină...

Scena 9

Dormitorul Regal. MAJESTATEA SA se uită la fotografii împreună cu FOTOGRAFUL și SFETNICUL. GĂRZILE păzesc intrarea.

MAJESTATEA SA (*către SFETNIC*): Ce zici, e sugestivă? Mă reprezintă?... E oglinda mea?... (*SFETNICUL confirmă.*) Dar sunt încremenite. Nu respiră. (*Către FOTOGRAF.*) Fă-le ceva să se simtă timpul în ele. Ce vremuri când pictorii zugrăveau portretele, scenele de bătălii! Tu faci totul de mântuială. Țac-pac, gata poza! Lucrau luni de zile până prindeau pe pânză măreția, grația divină.

FOTOGRAFUL: Dar îi țineau pe regi nemișcați ore în șir. Amorțeau, Majestate. Li se puneau cârcei.

MAJESTATEA SA: D-asta se strâmbă mai mereu în tablouri. Cine-i obliga?... Aici ce este?

FOTOGRAFUL: Punga cu nasuri. Punga cu urechi, cu buze... Cu frunți înalte...

MAJESTATEA SA: Ȑștia sunt ochii mei?... M-ai tăiat bucăți-bucăți. M-ai ciopârțit...

FOTOGRAFUL: Ca să vă recompun mai aproape de ceea ce sunteți, Majestate.

MAJESTATEA SA: Degeaba. Zugravii prindeau trecerea timpului.

FOTOGRAFUL: Și eu o să pot. Uitați-vă la asta. (*Îi arată o fotografie.*) E făcută cu noul meu aparat.

MAJESTATEA SA: Când ai făcut-o?

FOTOGRAFUL: Azi de dimineață. Nu erai atent... V-am surprins o clipă...

MAJESTATEA SA: Aparatul e o invenție numai a ta?

FOTOGRAFUL: Da, Majestate. Pot deja să fotografiez clipe.

MAJESTATEA SA (*răscolind fotografiile*): Unde-i marea? Unde-i maiestuoziitatea? Inefabilul?

FOTOGRAFUL: Vor fi, Majestate, în curând. Voi putea să fotografiez gânduri, zile, speranțe. Într-o bună și chiar și bătaii întregi. Secole!

MAJESTATEA SA: Toate astea sunt doar eu! (*Către SFETNIC.*) Se pot fotografia gânduri? Secole?...

FOTOGRAFUL: Eu voi putea.

MAJESTATEA SA: Mă vei putea fotografia cum cresc?

FOTOGRAFUL: Voi putea.

MAJESTATEA SA: Nu făgădui ce nu poți face, că altfel neîmplinitul îți cheamă moartea!... (*Către SFETNIC.*) Se pot fotografia secole?... (*SFETNICUL confirmă.*) Ai întregat filozofii? Ce zic despre eternitate? Stă ascunsă într-o scorbură de morcov? (*SFETNICUL îi șoptește la ureche.*) Că depinde de morcov puteam să răspund și eu. Filozofii tăi sunt niște potlogari. Am să le strivesc țestele în menghină! (*Către FOTOGRAF.*) De azi începi marea lucrare! Vreau să-mi decorezi Marea Sală Regală cum nu s-a mai văzut. Să-mi faci o nouă Capelă Sixtină din fotografii. Din altfel de fotografii... Mișcătoare... Mai mândră și mai zguduitoare. Să-i roadă pizma pe toți pații și împărații lumii. Întăia Capelă Sixtină vie!

FOTOGRAFUL: Majestate, nu cunosc Marea Sală Regală.

MAJESTATEA SA: Va fi în noul Palat. (*Către SFETNIC.*) Vreau un palat nou! Cel mai mare și mai impunător din câte s-au văzut. Din câte s-au închipuit. (*Nervos.*) Ȑsta-i palat pentru un rege ca mine?! Scund și mohorât? Nu vedeți că dau cu capul de tavan? Că trebuie să mă aplec când trec printr-o ușă? Vreți să se spună, peste secole, că n-am fost un constructor? Că n-am fost un vizionar? Că nu m-am bătut cu nemurirea?!... (*Către FOTOGRAF.*) Începe chiar acum! (*FOTOGRAFUL își ia aparatul și începe să lucreze.*) Palatul trebuie să fie mai copleșitor decât o piramidă. Să aibă coloanele mai zvelte ca ale grecilor. Totul din marmură. Ușile principale să fie atât de înalte încât să încapă prin ele o catedrală. (*Către SFETNIC.*) Ai înțeles?!... (*SFETNICUL confirmă.*) Adună arhitecții și mâine să am proiectul. Constructorii să se apuce de lucru chiar de azi. Clar?! Iar la picioarele Palatului să ridicați Marele

Nou Oraș. Orașul cu douăsprezece porți... O capitală nouă pentru imperiul meu! Să aibă cine să privească și să se mire. (*MAJESTATEA SA, în șoaptă, către FOTOGRAF.*) Înțelegi care-i provocarea?... Noi doi făcând mărturisiri istoriei, așa cum vrem noi, nu cum vor voi alții să ne judece peste ani și asta dacă vor înțelege ceva. Șansa asta nu este dată oricui. (*Depărtându-se de FOTOGRAF, cu glas tare.*) Altfel, ghilotina! Și uitarea. Voi șterge numele tău din toate actele și, dacă va fi nevoie, și din mințile celor care te-au cunoscut sau au auzit vreodată de tine. Vei rămâne doar Fotograful. Adică nimic! (*Către SFETNIC.*) Să înceapă pregătirile pentru marele spectacol! (*MAJESTATEA SA iese din Dormitorul Regal urmat de SFETNIC, FOTOGRAF și GĂRZI.*)

Scena 10

Sufrageria Regală. Într-un colț mănâncă GENERALUL și BUCĂTĂREASA.

GENERALUL: Dacă ne prinde aici, ne ia gâturile.

BUCĂTĂREASA: N-ai tu grijă. Ia de mănâncă liniștit. E ocupat cu filozofii și arhitecții. I-a pus pe toți să-și bată capetele cu lucruri deștepte. Vrei să-ți spun ceva?... (*În șoaptă.*) A chemat în mare taină vrăjitori și magicieni. Mi-a zis mie... (*Îi șoptește la ureche.*) Știe de la... (*Îi șoptește iarăși la ureche.*) Că se ține cu... Știi tu...

GENERALUL: Nu e treaba mea.

BUCĂTĂREASA: Habar n-ai ce-i în palatul ăsta!... Totul fierbe. Cică ar fi adunați într-o încăpere secretă.

GENERALUL: Cine?

BUCĂTĂREASA: Vracii, magicienii. Consultă astrele și fierb ierburi. Se uită în cifre și pietre. Descântă și cheamă spiritele... Zău, ce naiba!

GENERALUL: Prostii. Vorbește lumea.

BUCĂTĂREASA: Dacă-ți spun... Se mai zvonește c-ar fi trimis-o pe Regina Mamă într-un loc neștiut. Și a dat poruncă să nu-i mai fie pomenit numele în veci. (*Într-un colț al Sufrageriei stă ascunsă CURTEZANA.*)

GENERALUL: Știu, am auzit și eu.

BUCĂTĂREASA: Oare de ce?

GENERALUL: Era prea plină de viață.

BUCĂTĂREASA: Se ține bine... Tot cu soldații?

GENERALUL: Iar vorbești prostii.

BUCĂTĂREASA: Hai că nu ne-aude nimeni. Și ce mare scofală, că toată lumea știe. Dintotdeauna i-au plăcut uniforme. Nu spunea cu gura ei că trupul unui bărbat

trebuie să miroasă a transpirație și paloșul să-i fie încovoiat? Să-i ia dracul pe toți bărbații!

GENERALUL: Astea-s vorbe? Ești femeie serioasă.

BUCĂTĂREASA: Ai uitat cum stătea lângă răposatul rege pe tron și cântărea cu privirea prohabul gărzilor? Numai răposatul nu vedea, nu auzea. Lumea vorbește că nu el ar fi adevăratul tată ai...

GENERALUL: Mușcă-ți limba!

BUCĂTĂREASA: Uite că nu mi-o mușc. Noi, femeile, înțelegem mai multe ca voi. Ce, să mă prefac că bătrâna... Țara a condus-o ea și cu Sfetnicul. Numai mătrăgună i-aș pune în farfurie mutului.

GENERALUL (*uitându-se în jur*): Taci, femeie!

BUCĂTĂREASA: Numai eu știu de unsprezece avorturi și o naștere tăinuită!

GENERALUL (*vrând să se ridice de la masă*): Mi-e de-ajuns.

BUCĂTĂREASA: Ia de mănâncă... Săracul, răposatul. Ce rege a fost! L-a iubit lumea că tare era bun. A dat poporului mâncare și băutură, a ridicat biserici... Oamenii o duceau bine pe vremea lui.

GENERALUL: Cine-și mai aduce aminte azi de el?

(*În scenă intră MĂSCĂRICIUL imitându-l pe MAJESTATEA SA. CURTEZANA dispare.*)

MĂSCĂRICIUL: Vă ghiftuiți, vă îmbuibăți, n-am ce zice! (*GENERALUL se ridică speriat de la masă.*)

BUCĂTĂREASA: Termină cu glumele tale proaste!

MĂSCĂRICIUL: Mi-e foame. Dă-mi să mănânc!

(*MĂSCĂRICIUL se așază la masa cea mare pe locul MAJESTĂȚII SALE.*)

BUCĂTĂREASA: Ești nebun? Dă-te de-acolo!

MĂSCĂRICIUL: Ce bunătăți avem astăzi?

BUCĂTĂREASA: Ridică-te imediat, că acum chem gărzile!

MĂSCĂRICIUL: Or să râdă de tine, nu de mine... Cheamă pe cine vrei, dar dă-mi să mănânc. Dă-mi odată să mănânc! Poftesc să-mi dai ce-i dai și lui. Mișcă!... (*BUCĂTĂREASA iese supusă din scenă. Către GENERAL.*) De ce nu mănânci laolaltă cu soldații? Ți-ai luat-o în cap fiindcă ești pumnalul ucigaș al regelui și poți face ce vrei?... (*GENERALUL vrea să părăsească încăperea.*) Vino încoace și ia-mi măsuri pentru cizme noi! Cizme noi de călcat în picioare suflete. Pe urmă te las să-ți termini mâncarea, dar la bucătărie. Vino, am spus!... (*GENERALUL se apropie și începe să-i măsoare picioarele MĂSCĂRICIULUI.*) Să nu mă roadă. Să nu-mi sufoce piciorul, că altfel...

(*În cameră intră BUCĂTĂREASA urmată de alte SLUGI ce aduc tăvi cu mâncare.*)

BUCĂTĂREASA (*către MĂSCĂRICI*): Ai înnebunit?!

MĂSCĂRICIUL: De mult. Dar niciodată ca acum. (*Către GENERAL.*) Spune, cine are

picioarele mai mari?

BUCĂTĂREASA (*către GENERAL*): Treci și termină-ți masa!

(*GENERALUL ezită o clipă.*) Treci!

(*GENERALUL se întoarce la locul său.*)

MĂSCĂRICIUL: De când mănâncă slugile la masa stăpânilor?

BUCĂTĂREASA: Asta mă întreb și eu. (*Către SLUGILE care au adus tăvile cu mâncare.*)

Duceți-le înapoi!

(*SLUGILE părăsesc încăperea.*)

MĂSCĂRICIUL: Nu faci bine ce faci.

BUCĂTĂREASA: Ai draci pe tine? Ce ai? (*MĂSCĂRICIUL trece de la aroganță la disperare.*) Te-a certat?... Te-a biciuit?

MĂSCĂRICIUL: Așa de blând îl știi?

BUCĂTĂREASA: Ce poate fi mai rău? Ce-i cu tine, măi băiete?

MĂSCĂRICIUL: Mi-a furat povestea... Regele vostru e un hoț! I-am spus că vreau să-mi bat joc de Marele Preot și am nevoie de ajutor. Să spună tuturor că eu sunt zămislit din fecioară. Cum cerul s-a deschis în acea noapte când m-am născut, mult după trecerea sorocului, în peștera ascunsă. Din mamă fecioară rămasă grea pe când mergea în urma lui Dumnezeu. Și cum am fost vegheat de străini veniți de departe și luminat de stea nouă și adorat de cei ce primeau vestea...

BUCĂTĂREASA: Piei, Satană! Copil al nimănui, dement ce ești! Nu ți-a furat nimic. Nimeni nu fură nebuneala altuia. Nu-i asta povestea ta!

MĂSCĂRICIUL: Ba da... (*Începe să plângă.*) A omorât-o pe mama noastră.

BUCĂTĂREASA: Pe cine?

MĂSCĂRICIUL: Pe Regina Mamă.

BUCĂTĂREASA: Bați câmpii.

MĂSCĂRICIUL: Vă jur pe sufletul ei! A omorât-o pe Regina Mamă!

BUCĂTĂREASA: Doamne, păzească Dumnezeu! Nu e posibil.

MĂSCĂRICIUL: A omorât-o pe mă-sa. Ca să poată spune că este născut din fecioară. Criminalul! Spuneți tuturor că regele e matricid! Trebuie pedepsit!

BUCĂTĂREASA: Cum să pedepsești un rege? Nu poate fi judecat.

(*În Sufrageria Regală se adună GĂRZI și alte SLUGI.*)

MĂSCĂRICIUL: Regele poate fi doar executat... De ce, din tot răul pe care-l face, nimic nu se întoarce împotriva lui?!

BUCĂTĂREASA: Înghite-ți limba! Ai inventat totul, nu poate fi adevărat.

MĂSCĂRICIUL: A omorât-o pe Regina Mamă!

GENERALUL: Minți!

MĂSCĂRICIUL: A omorât-o pe Regina Mamă!

GENERALUL: Care regină? Majestatea Sa, o știe toată lumea, a fost născut din fecioară. Tu vrei să-i furi povestea. Tu ești un hoț și un nelegiuit. Tatăl regelui nostru e în ceruri,

iar mama lui, o sfântă, de când i-a dat naștere viețuiește la o mănăstire în pustiu... O știm cu toții doar... (*Privește către GĂRZI și SLUGI.*)

O SLUGĂ: Am fost de față, în peșteră...

GENERALUL (*către MĂSCĂRICI*): Vezi?!

UN GARDIAN: Și eu am fost...

GENERALUL: Vezi?!

(*Toate SLUGILE și GĂRZILE aprobă prin gesturi.*)

MĂSCĂRICIUL: V-a luat mințile la toți! Ați înnebunit cu toții!

(*MĂSCĂRICIUL iese în fugă din încăperea.*)

GENERALUL: Ce-a pățit nebunul?... Și voi? Ce stați?! La treabă, că acum începe! Unde-s croitorii, unde-s armurierii?... Ce debandadă e în palatul ăsta! Vi se pare c-ar fi altceva decât un câmp de luptă? Fiecare la postul lui! Executarea!

(*SLUGILE și GĂRZILE ies din Sufrageria Regală.*)

Scena 11

În palat este agitație mare. Sala Tronului se umple cu lume. GĂRZILE caută peste tot pe MAJESTATEA SA care a dispărut. Undeva, în spatele tronului, SFETNICUL deschide o ușă secretă și intră într-o încăperea plină cu obiecte vechi: jucării, cufere, haine și alte amintiri. Printre ele stă ascuns MAJESTATEA SA.

MAJESTATEA SA: Ți-ai adus aminte că aici mă ascundeam când eram copil? Am fost vreodată mic?... Cât am putut să cresc de atunci... Mă ascundeam când tata mă speria punându-mi coroana lui pe cap: „Ți-e un pic mare, dar nu contează. Dacă nu ești cuminte, mâine te urc pe tron să vezi și tu cum e să stăpânești regatul...” Eu vroiam să mă joc, atâta tot. Să privesc pe gaura cheii era suficient... Mama mă puneă să mă îmbrac în uniformă de ofițer de gardă: „Cu cizme și epoleți o să pari mai înalt și-or să te placă doamnele...” Aud că se spune despre mama c-ar fi fost fecioară... Și iarăși venea tata și mă pedepsea: „De mâine vei guverna! Soarta țării va fi în mâinile tale...” Mă uitam la mâinile mele și nu-mi puteam închipui cum niște mâini crude, străvezii... E o ascunzătoare bună! Îți dau și ție căluțul meu, dacă vrei. Să nu-mi ceri și ursul, că e preferatul meu. Nu-l dau nimănui... Nu-ți place să te joci... De ce taci? Era o vreme când îmi vorbeai. De la tine știu să citesc ochii oamenilor și mersul stelelor. Primele povești cu regi și împărați tu mi le-ai spus... Vorbește, suntem doar noi doi! (*SFETNICUL privește în jur.*) Și jucăriile mele preferate. Nimeni altcineva... Spune-mi, ca pe vremuri, când te puneă tata să mă înveți artele guvernării... Ti-am tăiat limba și nu-mi aduc aminte?... E datoria ta să mă sfătuiești. Ai jurat! Cine e omul care îmi pătrunde gândurile? Cine mă înțelege pe mine?

SFETNICUL: Eu.

MAJESTATEA SA: Așa, ca pe vremuri.

SFETNICUL: De ce-ai ucis-o?

MAJESTATEA SA: Ce-ți pasă? Nu mâinile tale sunt mânjite.

SFETNICUL: De ce-ai ucis-o?! Pe cine-ai pus să făptuiască crima?

MAJESTATEA SA: Ce-ți pasă?... Uneori mă întreb dacă chiar a existat. Se spune că mama mea e în pustiu, o sfântă... Ce trebuie să cunosc?

SFETNICUL: Cunoaște-ți slăbiciunile ca să sporești în virtute.

MAJESTATEA SA: Nu mai sunt copilul pe care să-l duci de nas... Soarta e, așa cum a fost întotdeauna, potrivnică virtuții și tu o știi prea bine.

SFETNICUL: Cunoaște animalele. Învăță să le imiți...

MAJESTATEA SA: „Să fii vulpoi ca să recunoști cursele ce ți se întind. Să fii leu pentru a-i speria pe lupi...” Crezi că am uitat? Între timp am ajuns cel mai bun vânător din țară. Mi-am schimbat oare și firea, ce crezi?

SFETNICUL: E o artă, Majestate, să-ți schimbi firea o dată cu vremurile.

MAJESTATEA SA: Soarta e cea care se schimbă. Ea îi conduce pe oameni și-i ține în lațul ei. Cât despre fiare, află de la mine că e mai ușor să supui toate celelalte animale decât să-l faci pe om să treacă de partea rațiunii...

SFETNICUL: Omul nu va fi niciodată de partea rațiunii.

MAJESTATEA SA: Așa îmi plac. Începi să vezi că am crescut mare. Acum poți fi sincer. Profesorii mint și e păcat că le arată copiilor o lume cum nu o vor regăsi... N-a fost deloc ușor să mă lepăd de minciunile voastre. E greu să stăpânești și să faci să se plece atâtea capete cu un singur cap. Să aduni cu blândețe sub un jug comun de ascultare această mare mulțime neliniștită, dezbinată...

SFETNICUL: De unde atâta blândețe?

MAJESTATEA SA: Era o figură de stil. Învăță-mă cum să clădesc un imperiu!

SFETNICUL: Există o singură cale pentru a obține imperiul. Trebuie obținut poporul. Există o cale sigură pentru a obține poporul, trebuie să-i câștigi inima și iubirea.

MAJESTATEA SA: Și iubirea e o figură de stil. Poate frica - și ea tot în inimă se cuibărește.

SFETNICUL: Poate. Dar nu uita, Majestate, cerul vede prin ochii poporului, aude prin urechile lui.

MAJESTATEA SA: Ochii scoși nu văd. Urechile tăiate nu mai aud.

SFETNICUL: Regii nu risipesc sânge.

MAJESTATEA SA: Oare? Împărații sunt mai risipitori, cu siguranță.

SFETNICUL: Poporul se poate răzvrăti.

MAJESTATEA SA: Poporul nu se atinge de acela care îl hipnotizează cu puterea sa.

SFETNICUL: Numai zeii pot fascina.

MAJESTATEA SA: Am să le scot toți zeii din cap!

SFETNICUL: În suflet sunt găzduiți zeii. Iar dacă-l scoți pe Dumnezeu din sufletul omului,

atunci pune în loc socoteala vieții materiale. Aritmetica zilnică ia rolul credinței. Omul decăzut constituie obiectul guvernării regale.

MAJESTATEA SA: Imperiale, Sfetnice!... Există și o aritmetică a imperiului, sau cifrele sunt prea mari?

SFETNICUL: Numărul soldaților, al armelor?... Majestate, ciobanii trebuie să cunoască numărul oilor. Regii, firea lor.

MAJESTATEA SA: Atunci eu nu pot stăpâni oameni, ci doar turme... Mai spune-mi. Spune-mi cum să fiu.

SFETNICUL: Nu cum să fii e important, ci cum să pari. În general, oamenii judecă mai mult după ochi decât după mâini, deoarece fiecăruia îi este dat să vadă, dar puțini sunt în stare să și simtă. Fiecare vede ce pari a fi, puțini te simt cine ești cu adevărat. Iar cei puțini nu vor îndrăzni să nu se supună părerii celor mulți, care au de partea lor autoritatea înaltă a statului ce îi apără.

MAJESTATEA SA: Domnia ficțiunii!... Doar tu îmi pătrunzi gândurile.

SFETNICUL: Poporul are nevoie de povestiri. Nevoia lui stă în a-și imagina. Trebuie doar să-l inspire.

MAJESTATEA SA: Sunt ochii celui orb și mersul celui olog.

SFETNICUL: Vor spune că văd cerul senin, că aleargă prin poieni cu flori.

MAJESTATEA SA: Așa îmi plac. Ia ursul meu și joacă-te cu el. Mai spune-mi.

(Ușa se deschide și în cameră intră MĂSCĂRICIUL.)

MĂSCĂRICIUL *(către MAJESTATEA SA):* Aici erai? Te caută tot palatul și tu te ascunzi aici?... Vrei să-ți țin eu locul?

MAJESTATEA SA *(către MĂSCĂRICI):* Lasă-ne că avem de vorbit. *(Către SFETNIC.)* Mai spune-mi. Învață-mă totul.

MĂSCĂRICIUL: Ce șușotiți voi acolo? Nu cumva i-o fi crescut sfătuitorului limba la loc? *(Observând ursul-jucărie.)* Țasta-i ursul meu.

MAJESTATEA SA: Nu-l atinge!

(MĂSCĂRICIUL renunță la ursul-jucărie și se urcă pe călușul de lemn.)

MĂSCĂRICIUL: Cu ăsta pleci tu la luptă?

MAJESTATEA SA *(nebăgându-l în seamă, către SFETNIC):* O ultimă pildă.

SFETNICUL *(în șoaptă):* Cere-mi să-l leg cu acest fir.

MAJESTATEA SA: Care fir?

SFETNICUL: Majestate, avem libertatea Voastră să ne imaginăm că mâinile mele țin acum un fir lung?

MAJESTATEA SA: De ce nu.

MĂSCĂRICIUL *(arătând către SFETNIC):* Mă simt mai bine când nu dă ăsta din cap.

MAJESTATEA SA *(către MĂSCĂRICI):* Taci! *(Către SFETNIC.)* Leagă-l bine, bine de tot!

MĂSCĂRICIUL: Când îl văd toată ziua cum dă din cap amețesc. *(MĂSCĂRICIUL se balansează în căluș și pentru câteva clipe nu bagă de seamă că SFETNICUL se*

preface că-l leagă de jucăria de lemn, dar curând începe să se zbată încercând să scape din strânsoarea jirului imaginar.) Ce vreți să-mi faceți? Ce-aveți cu mine?!

MAJESTATEA SA: Mai strâns! Mai strâns! Așa...

(SFETNICUL revine lângă MAJESTATEA SA.)

SFETNICUL (în șoaptă): Parcă ar fi legat cu cele mai grele lanțuri.

MAJESTATEA SA: E vrednic de râs, nebunul.

SFETNICUL: Tot astfel e și nebunia poporului, pe care un fir de opinie îl leagă de o anumită parte a pământului.

MAJESTATEA SA: Știi multe, Sfetnicule!

SFETNICUL: Înțeleg multe, Majestate. Eu sunt doar în slujba cuvântului. Sfătuitorii nu sunt investiți cu puterea de a hotărî, iar gândul rostit nu constrânge ascultarea...

MAJESTATEA SA: Multe pot ieși din cuvintele spuse...

SFETNICUL: De ce-ai ucis-o?!

MAJESTATEA SA: Adu-mi aminte într-o bună zi să-ți tai limba.

SFETNICUL: Dar să nu-mi scoți ochii, Doamne, ca să văd toate acestea și câte vor mai fi...
Și un ultim sfat, de mi se mai permite. Îmbracă-te în aur, căci lumea te așteaptă să-i fii împărat.

MAJESTATEA SA: Toată lumea?... *(SFETNICUL confirmă printr-un gest.)* Sau numai o anumită parte a pământului? Mi se va supune mie precum nebunul? *(SFETNICUL confirmă.)* Du-te și cheamă slugile să mă îmbrace și îngrijește-te ca totul să fie mai măreț și mai înălțător chiar decât își pot imagina... Măriți tiparele lumii ca să încap și eu în ea!

(SFETNICUL se înclină și iese din cameră. MAJESTATEA SA se apropie de MĂSCĂRICI, care se zbate și mai tare.)

MĂSCĂRICIUL: De ce mă chinuiți? Ce-aveți cu mine?

MAJESTATEA SA: Vrei să te dezleg?

MĂSCĂRICIUL: Te implor, pentru Dumnezeu!

MAJESTATEA SA: Atunci să te dezlege el.

MĂSCĂRICIUL: Te implor, Majestate, dezleagă-mă!

MAJESTATEA SA: Mai bine îi dau un bici calului.

MĂSCĂRICIUL: Nu, mi-e frică de goana lui! Dezleagă-mă, te implor!

MAJESTATEA SA: Dar ai să fii cuminte și n-ai să spui prostii și răutăți?

MĂSCĂRICIUL: Niciodată.

MAJESTATEA SA: Atunci cum să nu-l dezleg eu pe fratele meu mai mic? Tu ești oglinda mea strâmbă și caraghioasă. Și fără putere... Făptura mea strivită. Și nu-ți vei bate joc?...

MĂSCĂRICIUL: Jur!

MAJESTATEA SA: Nervos e calul acesta.

MĂSCĂRICIUL: Jur! Sunt piticania cea hădă ce-ai alungat-o din tine... *(MAJESTATEA SA*

se preface că-i dezleagă lanțurile.) Sunt umbra umbrei tale... Pipernicitul... O pietricică...

MAJESTATEA SA: Umilă?...

MĂSCĂRICIUL: O fărâcă... Un nimic... *(Simțindu-se dezlegat, MĂSCĂRICIUL o rupe la fugă și iese din cameră.)* Ca și tine!

MAJESTATEA SA: Marș, javră! Marș!... *(Privindu-și jucăriile.)* Nu vă apăr eu pe voi? *(Ridicându-și privirile ca și cum ar avea în față o mulțime de oameni.)* Nu vă apăra statul pe voi, micuților?... Nu vă apăr eu pe voi, suflete împuținate și cuminiți?!

Scena 12

Sala Tronului este pregătită pentru festivitatea de încoronare. CURTENI, GĂRZI, soli, ambasadori, preoți și mulți alți invitați așteaptă cu înfrigurare începerea ceremoniei. Ochii tuturor sunt ațintiți asupra MAJESTĂȚII SALE, care pătrunde triumfal în Sală și se oprește în fața tronului, întâmpinat fiind de GENERAL și MARELE PREOT. Lângă tron se mai află SFETNICUL, MĂSCĂRICIUL, CURTEZANA și, bineînțeles, FOTOGRAFUL și aparatul său minunat.

GENERALUL: Primul rege a fost un soldat norocos. Regele poate fi un războinic, un cuceritor, dar nici războaiele și nici cuceririle nu îl fac rege.

MARELE PREOT *(arătând către MAJESTATEA SA):* Iată voievodul lui Dumnezeu!

GENERALUL: Prin nouă victorii ai biruit veacul și înfricoșările lui, tu, Alexandru redivivus!

MARELE PREOT: Cât de plăcut lui Dumnezeu a fost acel spectacol, când te-a văzut pe tine, învingător, înjugând la carul victoriei tale nu cai albi ca zăpada, nici enormi elefanți, ci mai mult decât aceștia: pe înșiși triumfătorii! Acesta este adevăratul triumf, să-i domini pe dominatori! Asta înseamnă să fii ostașul lui Hristos!

MAJESTATEA SA: Simt puterea ca venind de altundeva.

MARELE PREOT: Sfântă povară moștenirea lui David. Ești pregătit să vii pe tronul celor vii?

MAJESTATEA SA: În familia noastră deopotrivă sunt reunite măreția regilor și sacralitatea zeilor.

GENERALUL: Anunțăm lumii întregi că anul acesta s-au săvârșit în țară minuni peste minuni. Pe fața pământului au apărut animale și plante nemaivăzute. Deschiși au fost ochii orbilor și destupate urechile surzilor. Mișcate picioarele ologilor au fost. Morții cei dragi au înviat. Vânturile dojenite s-au domolit, iar marea cea turbată, de-a fost certată, s-a liniștit. Bucatele și vinul s-au înmulțit. Păsările au clocit ouă de două ori, iar liliacul a dat a doua floare. Nici un prunc betag nu s-a născut. Duhurile și vulturii

au vestit ce stă să vină.

MARELE PREOT: Și iată c-a venit!

GENERALUL: Așa cum nu există decât un zeu suprem în cer, nu poate exista decât un stăpânitor al pământului. Dacă cerul nu are doi sori, nici pământul nu poate avea doi suverani. *(Către MAJESTATEA SA.)* Vei sta sub Steaua Polară în jurul căreia se învâрте...

MAJESTATEA SA: Eu sunt Steaua Polară! Eu stau în centru, acolo unde îi întâlnesc pe zei. Totul îmi aparține. Iau totul asupra mea. Cine mi se supune mie, i se supune lui Dumnezeu, între mine și Dumnezeu este o simfonie!

MARELE PREOT: Atunci, va veni peste tine Duhul Domnului și te va face alt om... *(MAJESTATEA SA se chircește, mimând regresia către fătul embrionar.)* Și vei avea o a doua naștere... Odată cu tine începe o eră nouă. Tu ești semnul înnoirii... *(MAJESTATEA SA revine la atitudinea inițială.)* Adună puterile lumii... *(GENERALUL îi leagă centura imperială.)* Și descăleca printre noi... *(GENERALUL leagă cataramele cizmelor imperiale.)*

GENERALUL: Tălpile tale să nu ardă pământul.

MARELE PREOT: În veci așa să fie!

(MAJESTATEA SA își ridică brațele către cer.)

MAJESTATEA SA: Deasupra mea e cerul cel înalt. Sub tălpile mele stă pământul cel mai greu. În jurul meu crește orizontul larg.

(MARELE PREOT îl unge din cornul cu mir.)

MARELE PREOT: Ești tu cei uns? Tu ești Împăratul?

MAJESTATEA SA: Tu ai zis. Tu spui că eu sunt Împăratul.

MARELE PREOT: Osana către Cei de Sus!

MAJESTATEA SA *(în șoaptă către MARELE PREOT):* Nu face economie, Sfinția Ta, varsă-l peste tot, că oricum altuia nu are cum să-i mai folosească.

(MARELE PREOT se supune și varsă peste MAJESTATEA SA tot mirul din corn.)

MARELE PREOT: La om nou, nume nou. Apele cerului să te curețe. Tu ești Cel Înalt! Amin! *(MARELE PREOT îi așază coroana și tiara pe cap. MAJESTATEA SA face câte un pas în direcția celor patru puncte cardinale și primește de la GENERAL sceptrul.)*

GENERALUL: Sceptrul de nepărtinire, Înălțimea Ta.

MARELE PREOT: Și te unim pe tine prin sfânta taină a cununiei cu poporal tău. Patria ta este împărăteasa ta. Să o cinstești și să o aperi așa cum se cuvine.

MAJESTATEA SA: Împărăteasa mea supusă... *(Cu glas încet.)* Câte popoare încap în trupul ei, Sfinția Ta?

(MAJESTATEA SA se așază pe tron. Cei prezenți aclamă: „Trăiască Împăratul!”)

MARELE PREOT: Amin! Așa să fie!

(GENERALUL îi aduce la treptele tronului sabia sacră.)

GENERALUL: Înălțimea Ta, primește sabia sacră cu două tăișuri. Spintecă noaptea și ziua deopotrivă. Apărătoarea Imperiului.

MAJESTATEA SA: Cu o sabie să mă apăr eu?

GENERALUL: Sabia împăratului este împăratul însuși. Pentru apărare, Mărite Domn, ai la picioare tot ce-ți trebuiește.

(GENERALUL îi așază la. picioare diferite arme pe care MAJESTATEA SA le examinează.)

MAJESTATEA SA: Și dacă o să-l ochesc din greșeală pe Dumnezeu?... Dacă o să înjunghii din nebăgare de seamă vreun înger?...

(Îi sunt aduse umbrele de soare și baldachinul deasupra tronului.)

GENERALUL: Să te apere de fierbințeala soarelui... *(MARELE PREOT îi oferă cupa imperială, iar GENERALUL oglindea imperială.)* Privește-te în ea și vei vedea lumea. Vesel și sănătos să fii, vesel și sănătos îți vei vedea poporul.

MARELE PREOT: Bolta cerească e în mâinile tale. Bea-i sângele și vinul spre viață nemuritoare. *(MAJESTATEA SA ridică cupa. Bărbații din Sala Tronului se ridică în picioare. Își dezleagă centurile, își iau cupele și îngenunchează la loc.)*

GENERALUL: Să dăinuiești veșnic, Împărate!

MARELE PREOT: Amin!

MAJESTATEA SA: Împărăția mea este lumea aceasta! *(Dă cupa peste cap.)* Să curgă sângele și vinul! Beți!

MĂSCĂRICIUL: Să înceapă cheful! *(Către CURTENI.)* Și legați-vă izmenele, că vă scapă fundurile blege pe-afară! *(Toată lumea bea, iar Sala Tronului se umple de gălăgie. MAJESTATEA SA își admiră coroana, sceptrul și cupa.)*

MAJESTATEA SA (către SFETNIC): Ți-a ieșit binișor. Dar putea să fie și mai măreț. *(Către CURTEZANĂ.)* Cum ți-a plăcut, Doamnă?

CURTEZANA: Magnific, Înălțimea Ta. Orbitor!

MAJESTATEA SA (către FOTOGRAF): Ai înregistrat totul? Totul, totul?...

FOTOGRAFUL: Absolut totul, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Lumea trebuie să afle că s-a schimbat. Să spuneți povestea departe, până unde nimeni nu locuiește! *(Către SFETNIC.)* Au fost toți solii străini? Au văzut și s-au minunat? Vor spune lumii cum cresc? *(SFETNICUL confirmă.)* Bun... Cupa asta chiar îmi place. Parcă-i o țâță tare... *(Către GENERAL.)* Tu nu știi să răspunzi când te întreb? Dacă-l ochesc din greșeală?... Habar n-ai, nu te pricepi la arme... *(Către MARELE PREOT.)* Pentru cine vroiai să mai păstrezi mir?... Și cu ce drept te dai drept locțiitorul lui Dumnezeu? Ești doar un popă gras și înzorzonat, ca o curvă. Transpiri ca o vită și-ți curg balele... *(Către SFETNIC.)* Voi v-ați bătut joc de mine cu umbrela asta, așa-i?

MĂSCĂRICIUL: Las-o, că-i bună să te apere de scuipații dracilor.

MAJESTATEA SA: Distrează-i pe nobili, ce stai?! *(Își pune coroana pe cap.)* Asta da

coroană...

CURTEZANA (*În șoaptă, către MĂSCĂRICI*): Privindu-l, parcă te vedeam pe tine. Ai fi fost mai înălțător...

GENERALUL: Înălțimea Ta, solii vor să-ți prezinte darurile trimise de regii lor.

MAJESTATEA SA: Să plece la curțile lor și să le spună maimuțoilor de regi că singurul dar pe care îl primesc este supunerea lor.

MARELE PREOT: Împărate, Sfinții Părinți ai credințelor de pretutindenii vor să-ți dea împărtășania lor.

MAJESTATEA SA: Spune-le să se întoarcă în altarele lor și să le transmită din partea mea Dumnezeilor lor că, din mila-mi binecuvântătoare, bisericile nu le vor fi dărmate, de mi se vor închina. (*Mângâindu-și coroana.*) Nu mă strânge. Oare până când?

MĂSCĂRICIUL: Strașnică-i coroana. Acum ai antenă directă cu Al de Sus...

MAJESTATEA SA: Gura!

MĂSCĂRICIUL: Ai văzut că m-am abținut? Răsplătește-mă că nu te-am făcut de râs. De-ai ști de câte ori mi-am mușcat limba...

MAJESTATEA SA: Poate vrei să ți-o înghiți și ai nevoie de ajutor.

MĂSCĂRICIUL: Știu, cu împărații nu-i de glumit. Ce falnic sceptru... Ai grijă să nu se transforme într-un șarpe!

MAJESTATEA SA: Marș, câine! Plecați de lângă mine că mă sufoc! Plecați! Ce vă uitați așa la coroana mea?... Vă place?... Râvniți? Râvniți?!... (*În Sala Tronului se lasă liniștea.*) Atunci să vă întronez și eu. Să aveți și voi tronurile voastre, ca să nu poftiți la al meu. (*Cheamă un GARDIAN și-i șoptește la ureche. GARDIANUL iese în fugă din Sala Tronului.*) Eu vă voi vindeca de suferința de a viețui!... Știți unde a greșit Dumnezeu? Că l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Trebuia să-l facă după chipul unei dobitoace... N-a avut imaginație. (*Arătând către unul și altul dintre CURTENI.*) Ce puțin aveai să semeni cu un porc. Tu cu un măgar. Tu cu o oaie... Ce credea El, că omul o să stea cuminte și ascultător?... Când ai chip de Dumnezeu, ai și pretențiile Lui... Proștilor! V-a păcălit. V-a dat doar chipul, nu și puterea Lui... (*Uitându-se în oglindă.*) Vreți să spuneți că voi semănați cu mine?... Până la un punct. Dar nu creșteți! Nu vă înălțați! Și nici să nu aveți pretenția asta, că altfel vă scurtez!

(*În Sala Tronului intră GARDIANUL, aducând câteva cutii pe care le așază în fața Tronului.*)

MĂSCĂRICIUL: Înălțimea Ta, las-o mai ușor cu creșterea asta, că ai rău de înălțime. E periculos, pe cinstea mea!

(*Cei prezenți au înghețat. MAJESTATEA SA izbucnește în râs și, după el, toți CURTENII.*)

MAJESTATEA SA (*ridicându-se din tron*): Tu, de-acolo! De ce ești așa înalt?! (*Către GĂRZI.*) Scurtați-l de cap! (*GĂRZILE îl iau pe CURTEANUL cel înalt, care se zbate*

și cere îndurare, și-l scot afară din Sala Tronului.) După ce-l aduceți ia o dimensiune normală, să-l întoarceți la locul lui, printre noi. Primul sânge e cei mai. greu... (Către MĂSCĂRICI.) E periculos, zici? (Începe să râdă. Face un semn GARDIANULUI să desfacă primul pachet: o oală de noapte. Către MĂSCĂRICI.) Măscăriciule, ăsta este tronul tău! Vrei să fii și uns?

(CURTENII izbucnesc în râs.)

MĂSCĂRICIUL *(printre dinți):* Ești mai nebun ca mine!

MAJESTATEA SA: Așază-te. Așază-te, am spus! *(MĂSCĂRICIUL se supune. MAJESTATEA SA face semn să fie desfăcut al doilea pachet: un scaun pliant. Către MARELE PREOT.)* ăsta-i tronul tău. Ți va fi de folos când vei sta la coadă la Poarta Raiului. Am auzit că se așteaptă mult acolo și picioarele nu te mai țin. Așază-te, Sfinția Ta, că ești deja la rând! *(CURTENII râd. MARELE PREOT se supune poruncii. MAJESTATEA SA face semn să fie desfăcută și ultima cutie: un scaun cu roțile, pentru handicapați. Către GENERAL.)* Generale, așază-te pe tronul învingătorului! *(CURTENII râd. GENERALUL se supune.)* Ce măreț ești! Ce glorios!... *(Către întreaga adunare.)* Mi se pare sau se aude un os lungindu-se?... *(Toată lumea încremenește. Fiecare dintre cei prezenți simte nevoia să se facă mai mic.)* Pârâie clipa, așa face când se umflă... Asta-i pofta ce-ați poftit. Ați cerut un rege și ați avut un stăpânitor. Acum ați încoronat un împărat. Eu nu sunt umbra lui Dumnezeu pe pământ! Sunt singurul zeu vizibil, singurul care binevoiește să se arate, vouă, oamenilor... Nu mi-e frică decât de timp și de slăbiciunile trupului meu. De fapt, nu mă mai tem de nimic. Sunt împăratul paradisului terestru!... Cine nu mă vede cum cresc nu e vrednic să-mi stea în preajmă. Cine nu mă vede cum cresc nu e vrednic să îndure o viață întreagă orbirea aceasta... Vai, cred că devin Dumnezeu!

CORTINA

ACTUL DOI

Scena 1

Scena în întuneric. Se aud oameni mișcându-se și tropot de animale sălbatice. Din când în când cineva strigă „Poc!”. De undeva, de la înălțime, țâșnește foc din gura unei țevi de pușcă.

Glasul UNUI CURTEAN: Putea să aleagă măcar o noapte cu lună. Poc! Poc!

Glasul ALTUI CURTEAN: Mergi mai pe margine, că acum te trezești cu un glonte. Poc!
Poc!

Glasul UNUI CURTEAN (*speriat*): Ai auzit un foșnet? Vezi ceva?

Glasul ALTUI CURTEAN: Nimic. Nu te mai mișca!... Nu aud nimic.

Glasul UNUI CURTEAN: Mi-e frică. Cine știe ce dihanie e. Poc! Poc! Poc! Poc!...

Glasul ALTUI CURTEAN: Poc! Poc! Poc!... L-am nimerit oare?... Unde ești?... Unde ai dispărut?... Vorbește! Cine e acolo?... De ce nu vorbești?...

Glasul MAJESTĂȚII SALE: M-am plictisit. Gata! Nu mai vin odată zorile?... Să fie dimineată! Dimineată, am zis, și mai repede! (*Scena se luminează descoperind Marea Sală a Tronului, încă în construcție, plină de CURTENI speriați ce țin în mâini puști-butaforie. Pe jos sunt întinse leșurile câtorva animale ciudate și ale câtorva CURTENI. MAJESTATEA SA stă pe un tron mai mare și mai înalt și ține în mână o pușcă de vânătoare adevărată. Hainele sale sunt neobișnuit de mari, la fel ca și coroana. Bolta Marii Săli este decorată parțial cu „fotografii mișcătoare”, aici colo sunt schele ridicate pe lângă pereți. Pe o schelă stau ghemuiți FOTOGRAFUL și MĂSCĂRICIUL. În scenă intră GĂRZILE.*)

UN CURTEAN: Poc! Poc!...

MAJESTATEA SA: Am zis încetarea! (*Către un GARDIAN.*) Sună încetarea! (*GARDIANUL sună din corn încetarea vânătorii.*) Nu mai trage nimeni!... Să vedem ce a împușcat fiecare. (*Către CURTENI.*) Voi ce ați doborât?... Nimic. Muște, țânțari și vrăbii. Atât. Halal vânători!... Eu? Ce animale feroase sunt alea? Mi se pare, sau seamănă cu... A mai văzut cineva carnivore mai sângeroase? Vă e frică de ele și moarte văzându-le. (*Către GĂRZI.*) Luați-le!... (*Către CURTENI.*) Și ce-am mai împușcat? Unde-i ursul? L-am nimerit cu siguranță. L-am rănit măcar!... Unde e?! Unde e ursul parșiv și turbat?! (*Către GĂRZI.*) Netrebnicilor, v-a scăpat! Rănit de moarte și tot a reușit să fugă, să se furișeze pe lângă voi... De data asta mi-a scăpat! Îl dobor eu, măcar puțin câte puțin. Ursul e adevăratul adversar. Doar el atacă pe la spate... (*Către CURTENI.*) De aceea v-am lăsat vouă tigrii, elefanții, lupii, leii. N-ați fost în stare să doborâți unul! Braconierilor! (*Văzând că printre cadavre sunt și trupurile unor CURTENI.*) Ce-au pățit, au leșinat?!

MĂSCĂRICIUL: Definitiv. I-a apucat leșinul tocmai când trecea un glonte prin țeasta lor.

MAJESTATEA SA: Au fost răpuși de fiarele turbate. Fiarelor le plac cei cu oasele lungi.
(*Către MĂSCĂRICI.*) Dă-te jos, că poate te împiedici și cazi!

MĂSCĂRICIUL: Nu cad, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: De ce ești așa de sigur?... Dă-te jos și lasă-l pe maestru să creeze.
(*Către FOTOGRAF.*) Merge lucrarea?

FOTOGRAFUL: Nimic din lumea asta nu o va egala.

MĂSCĂRICIUL: Nu-mi pot lua ochii de la ea. Demență care fascinează...

MAJESTATEA SA: Așa îmi place. (*Către un GARDIAN.*) Să vină Mareșalul și Sfetnicul! Și Pustnicul!
(*GARDIANUL iese din Marea Sală.*)

MĂSCĂRICIUL (*coborând schelele*): Înălțimea Ta, diavoli ai vânat vreodată?

MAJESTATEA SA: Nu mi s-au nimerit în bătaia puștii.

MĂSCĂRICIUL: Nici unul? Niciodată?

MAJESTATEA SA: Parcă, o dată, într-o pădure deasă, am zărit o nălucă după o buturugă.

MĂSCĂRICIUL: Diavolul prin pădure nu prea are ce face. Îi plac marile orașe, marile palate.

MAJESTATEA SA (*către FOTOGRAF*): Poate era bine să mă fotografiezi cu vânatul. Erau niște trofee rare.

MĂSCĂRICIUL: De ce nu încerci la diavol? Le-ai pune căpățânile și cozile pe panoplii. Ce trofee ar ieși! Piese grele. Nici că există vânat mai mare ca ăsta. Poți să-i și împăiezi... (*În scenă intră SFETNICUL, MAREȘALUL și PUSTNICUL.*)

MAREȘALUL: La ordin, înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Ce bine îți stă în noua uniformă. Mareșale! (*Către PUSTNIC.*) Sfinția Ta, ai sărăcit de tot. Cu duhul cum mai stai? E ceva să faci pe pustnicul într-un palat mai mare ca toate palatele lumii la un loc.

PUSTNICUL: De mi-ați permite, gândul meu umil ar fi să plec departe...

MAJESTATEA SA: Umiliința e cea mai gravă formă de îngâmfare... Întindeți hărțile, să vedem cum mai arată imperiul! (*Către SFETNIC, în șoaptă.*) Nu ți se pare c-au rămas cam puțini nobili? (*SFETNICUL confirmă.*) Fă ceva, că mă simt prea singur. Să mai înnobilăm niște patrioți. (*Către MAREȘAL.*) Ia să vedem, Mareșale, ce-am mai cucerit?

MAREȘALUL: Am pus stăpânire pe oceanul acesta cu toate insulele lui.

MAJESTATEA SA: E bine.

MAREȘALUL: Jumătate din continentul...

MAJESTATEA SA: Jumătate?! Dar tu te satureai mâncând doar o jumătate de pâine?... Învăluie-i pe flancul stâng. Plătește pe unul de-al lor să trădeze și ai să câștigi... Altceva.

MAREȘALUL: Munții cu tot cu dealuri și cu...

MAJESTATEA SA: Altceva.

MAREȘALUL: Deocamdată atât.

MAJESTATEA SA: Cu cine se învecinează imperiul meu?

MAREȘALUL: Cu regatul...

MAJESTATEA SA: Răspunsul trebuie să fie: cu cine vrea Împăratul!

MAREȘALUL: Am înțeles, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Atunci mie să-mi spui ce-a mai rămas de cucerit. Scurt, în trei vorbe!

MAREȘALUL: Ar mai fi...

MAJESTATEA SA: Asta-i formă pentru un imperiu?

MĂSCĂRICIUL (*către MAREȘAL*): Înălțimea Sa vrea să intre în geografie, nu în istorie.

MAJESTATEA SA (*către MĂSCĂRICI*): Marș de-aici! (*Către MAREȘAL*.) M-ai dezamăgit...

MAREȘALUL: Nici nu am înaintat, dar nici nu ne-am retras. E o cumpănă.

MAJESTATEA SA: Nu-mi plac cumpenele! (*Începe să tușească...*) M-ai dezamăgit...

(MAJESTATEA SA tușește din ce în ce mai tare. MAREȘALUL și SFETNICUL îi sar în ajutor.)

MAREȘALUL: V-ați înecat? E fum mult, de la praful de pușcă.

PUSTNICUL: Apără-ne, Doamne!

(Pentru câteva clipe, cei din Marea Sală a Tronului reacționează ca și cum clădirea palatului ar fi zguduită de un seism.)

UN CURTEAN: Cutremur!

ALT CURTEAN: Înălțimea Ta, stăpânește-te, că se năruie țara!

(MAJESTATEA SA își revine.)

UN CURTEAN: A trecut. S-a oprit...

ALT CURTEAN: Ne-a zgâlțâit, nu glumă. Îngrijește-te, înălțimea Ta, că ne faci rău la toți.

(MAJESTATEA SA vrea să se așeze pe tron, dar acolo este un șobolan mort. Țipă speriat. GĂRZILE fac cerc în jurul său. Un GARDIAN ridică animalul mort.)

UN GARDIAN: Un șobolan mort, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Urăsc animalele mici!

UN GARDIAN: L-a împușcat careva.

(GĂRZILE se dau la o parte. MAJESTATEA SA privește către CURTENI.)

MAJESTATEA SA: Cine a tras? Cine a ținut tronul?

UN CURTEAN: Iertare, Înălțimea Ta, dar noi nu puteam...

MAJESTATEA SA: Vrea cineva să mă omoare? Râvnește careva la tronul meu? Cine-i fărâma de om ce vrea să se cocoate pe el?... Dacă vă tai capetele, voi mă numiți crud. Cruzime ar fi să las aceste capete pe umerii unor trupuri putrede. (*Schimbând tonul.*) Aveți dreptate, cu toții avem un sfârșit. Trebuie doar să ni-l facem cât mai măreț. Vă voi face onoarea să vă înmormântează alături de mine. Nu-mi mulțumiți, fiindcă o meritați cu prisosință, credincioșii mei. Însă, am rugămintea, să mergeți voi înainte și

să aranjați lucrurile pe cealaltă lume așa cum se cuvine. Eu mai zăbovesc puțin, mai am niște treburi de rezolvat. *(Către GĂRZI.)* Luați-i de-aici!

(GĂRZILE scot CURTENII care se împotrivesc și cer îndurare.)

UN CURTEAN: Înălțimea Ta, eu sunt gata să-mi dau viața pentru tine!

ALT CURTEAN: Lasă-mă să mor apărându-te!

MĂSCĂRICIUL: Cel care ucide un împărat și cel care moare pentru el sunt în aceeași măsură niște fanatici.

MAJESTATEA SA: Mergeți, credincioșii mei, și fiți răbdători, acolo sus. Vă voi urma când voi sfârși ce am început aici.

MĂSCĂRICIUL: Nu poți să ucizi decât dacă accepți că la rândul tău vei fi ucis.

MAJESTATEA SA *(către MĂSCĂRICI):* Să accepți sau să îngădui?... *(Către ultimii CURTENI care sunt scoși din Marea Sală.)* Proștilor, nu veți ști nici măcar unde voi fi îngropat. Nu de alta, dar dacă ați afla, ați fi primii dintre jefuitorii mormântului meu. *(Către PUSTNIC.)* Ce părere ai, Sfinția Ta, despre profanatori?

PUSTNICUL: Frații diavolului, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Cum e în lumea de dincolo?

PUSTNICUL: Care dintre ele?

MĂSCĂRICIUL: Și-acolo sunt două?...

MAJESTATEA SA: Mă voi afla acolo ca și printre cei vii... *(Către SFETNIC.)* Nu-mi place ce-ați construit până acum. Dărâmați și refaceți altfel. *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Gândind altfel de la o zi la alta dau poporului o construcție mereu nouă. Asta nu pricepeți voi!... Și nu mai pricepeți că pe un împărat adevărat nu-l poate omorî nimeni. Nu-l poate înlătura nici un complot. Doar el se poate năruie pe sine. O lovitură de palat nu reușește decât dacă împăratul consimte, conștient sau nu, la săvârșirea ei. Acum plecați! Nu vreau să vă mai văd în fața ochilor! *(FOTOGRAFUL, PUSTNICUL, MAREȘALUL și SFETNICUL ies din Marea Sală a Tronului. Către MĂSCĂRICI.)* M-ai amenințat?

MĂSCĂRICIUL: Taișul unei limbi e o amenințare pentru Înălțimea Ta?

MAJESTATEA SA: Nu te temi că-ți iau viața?

MĂSCĂRICIUL: Un împărat care-și omoară măscăriciul se omoară jumătate pe sine. Fără el, împăratul ar înnebuni de tot. Așa înnebunește doar pe jumătate și devine suportabil. Vrei-nu vrei, Înălțimea Ta, trebuie să împărți nebunia cu mine.

MAJESTATEA SA: Nebunia nu poate fi împărțită. Doar realitatea. Pleacă!

MĂSCĂRICIUL: Tronul înseamnă nebunie.

(MĂSCĂRICIUL iese din Marea Sală a Tronului.)

MAJESTATEA SA: Și cine-mi poate spune ce e aia realitate?...

Scena 2

Marea Sală a Tronului. MAJESTATEA SA stă gânditor în tron. În sală intră CURTEZANA.

CURTEZANA: Înălțimea Ta, am permisiunea de a-ți răpi câteva clipe?

MAJESTATEA SA: Doamnă... Răpește-mi câte clipe vrei. Uneori nici eu nu mai știu ce să fac cu ele. Și-atunci mi le ia timpul înapoi, fără să le fi folosit. Plătim dobândă și pentru ce nu cheltuim, Doamnă, asta-i socoteala vieții.

CURTEZANA: Păguboasă socoteală pentru cei care lasă clipele să treacă... Am auzit c-ați vânat sălbăticiuni nemaivăzute.

MAJESTATEA SA: Doar atât ai auzit?

CURTEZANA: Și că v-ați gândit la moarte. Țara a suspinat, dar arhitecții proiectează deja Mausoleul Înălțimii Voastre.

MAJESTATEA SA: Palatele sunt cavourile cele mai scumpe. Altceva?

CURTEZANA: Zvonuri. Vorbe-n vânt.

MAJESTATEA SA: Vântul nu ridică decât vorbele ușoare, nu și gândurile grele, tănuite.

CURTEZANA: De ce să vă amărăți sufletul cu scorneli spuse pe la colțuri? Și așa aveți atâtea griji.

MAJESTATEA SA: Complotează maimuțoii, zici. Fiecare sapă de partea sa... Nu știu însă ce sapă, neghiobii.

CURTEZANA: Trebuie să știți, Înălțimea Voastră, că nu e împărat adevărat acela care nu se îngrijește de cel care va domni după el.

MAJESTATEA SA: De va mai fi nevoie, voi retrăi în succesorul meu.

CURTEZANA: Și care va fi acela?... Descrețește-ți fruntea, Înălțimea Ta... Am așteptat în dormitor... Eu pot să dăruiesc răspunsul. Dar poate că Înălțimea Ta nu mai are vreme pentru trupul meu... Sau poate că Înălțimea Voastră a jurat credință când s-a cununat cu țara și îi este de-ajuns o femeie mare cât un imperiu. Dar are aceasta sânii mai grei și mai rotunzi decât ai mei?... Are țara ta, împărate, pulpe mai cărnoase ca ale mele? Solduri mai arcuite? Pântecul mai adânc? Mai fierbinte? Mai primitor?...

(CURTEZANA se apropie de tron.)

MAJESTATEA SA: Împărăteasa mea e...

CURTEZANA: Te lasă s-o violezi cum vrei tu?... Când vrei tu?... Te va lăsa mereu?

(CURTEZANA se urcă pe tron peste MAJESTATEA SA care începe să o sărute cu patimă.)

MAJESTATEA SA: Ce dor mi-a fost de carnea ta... De mirosul tău...

CURTEZANA: Vulturul meu scump... Uriașul meu. Chinuiește-mă!... Ascunde-te în mine!... Ce bine e... Vezi cât loc e pe tronul ăsta? Ce bine stăm amândoi aici... Ce bine e... Trimite-ți împărăteasa fără trup în exil, Înălțimea Ta, și faci ce vrei cu mine. Violează-mă, uriașule!

Scena 3

Marea Sală a Tronului. MAJESTATEA SA stă pe tron. În dreapta tronului stă semeață CURTEZANA. În fața tronului se află SFETNICUL, MAREȘALUL, PUSTNICUL, MĂSCĂRICIUL și FOTOGRAFUL. Intrările în Marea Sală sunt păzite de către GĂRZI.

MAJESTATEA SA: Mă gândesc la viitor. La viitorul nostru.

MĂSCĂRICIUL: Nu-ți mai bate capul atâta, că se găsesc destui care să vrea să-ți ia locul.

MAJESTATEA SA: Să poată, nu să vrea. Idiotule!

MAREȘALUL: Împărăteasa Ta, patria, va naște fii demni să urce pe tron în urma-ți. Și timp mai e destul.

PUSTNICUL: Va rămâne grea o curată fecioară când o vei privi cu dragostea credinței.

MAJESTATEA SA: O fecioară? Doar privind-o?... Ce vă uitați așa la mine? De ce mă înghesuiți cu ochii voștri? Dați-vă mai încolo! Mai încolo! Sunt suficient de mare ca să mă puteți vedea de la distanță. *(Către CURTEZANĂ.)* Și tu! Da, și tu!... *(Către SFETNIC.)* Ți-am zis că mă simt singur. Ai găsit nobili pentru Curtea mea? *(SFETNICUL confirmă.)* Să-i vedem!

(SFETNICUL face semn GĂRZILOR să deschidă ușile. În Marea Sală a Tronului intră CURTENII cei noi, cu statură de pitici.)

CURTENII: Trăiască Împăratul! Trăiască cel Înalt!

MAJESTATEA SA: Doamne, cât am crescut!... *(Către SFETNIC.)* Sunt bine aleși. Voinici adevărați și de nădejde. Par niște patrioți adevărați... *(Către un CURTEAN.)* Tu, de-acolo! Înfățișează-te! *(CURTEANUL ALES vine în fața tronului și îngenunchează.)*

CURTEANUL ALES: Prea bunule și înțelepte! Prea Înalte!

MAJESTATEA SA: Ridică-te, ești suficient de mic! Îți iubești țara?

CURTEANUL ALES: Ca pe mama mea, dar mai presus de ea ești tu, Împărate, tatăl meu.

MAJESTATEA SA: Bine spus. *(Către SFETNIC.)* Așa da. *(Către CURTEANUL ALES.)* La ce te pricepi?

CURTEANUL ALES: La orice, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: Bravo! Înseamnă că habar n-ai de nimic. Te fac ministru!

CURTEANUL ALES: Al Vostru prea supus și umil...

MAJESTATEA SA *(către SFETNIC):* Să-i dai hârtii că e ministru! *(SFETNICUL îi șoptește la ureche.)* Vedem noi ce fel de ministru, că tot nu contează. *(Către CURTEANUL ALES.)* Du-te!

CURTEANUL ALES *(retrăgându-se):* Prea înțeleptule, prea bunule, Prea Înalte!...

MAJESTATEA SA *(către MAREȘAL):* Hărțile! Mareșale, arată-ne măreția imperiului, să se

bucure și nobilii noștri! (*MAREȘALUL, în fața hărților, ezită să vorbească.*) Spune-le că pot fi mândri. Zi odată ceva!

MAREȘALUL: Iertare, Înălțimea Ta, dar am pierdut provinciile din nord.

MAJESTATEA SA: Noi nu pierdem nimic! Le-am lăsat din mână pentru o clipă, așa cum motanul se joacă cu bietul șoarece... Cei care le-au cucerit au țara mai mare astfel?... Atunci abia acum merită să-i cotropim. Noi nu ne batem decât cu dușmani pe măsură! Îi vei înfrânge! Altceva.

MAREȘALUL: Avem pierderi pe mări. Au pus stăpânire pe insule.

MAJESTATEA SA: Știi că nu-mi plac insulele. Prefer continentele.

MAREȘALUL: Ne-au scufundat corăbiile...

MAJESTATEA SA: Ne-au învins pigmeii ăia?!... Foarte bine. V-am spus că nu-mi place să cuceresc regate mici. Pregătiți o nouă flotă! Zdrobiți-i!

MAREȘALUL: Prea bine, Înălțimea Ta, dar poate ar fi mai bine să facem pace cu ei.

MAJESTATEA SA: Rușinea păcii să cadă asupra ta!

MAREȘALUL: Sunt inamici puternici.

MAJESTATEA SA: Nu ne sunt inamici. Sunt barbari! O imensă dâră de sânge să fie drumul armatelor mele! În urma noastră să nu mai crească iarba! Când am transformat un ținut în pustiu, asta se va numi pacificare. (*Către MAREȘAL, în șoaptă.*) Țara asta se curăță dacă nu-i găsim motive să se bată.

MAREȘALUL: Am să biciuiesc soldații să fie mai curajoși.

MAJESTATEA SA: Nu da cu biciul în cine moare pentru mine! Nu te-am pus păstor peste cirezi, ci peste oșteni. Dă-le un motiv să fie viteji și vor muri eficient, ducând fiecare după el, în mormânt, câte zece inamici. Asta să fie regula!... (*Către CURTENI.*) Ce-i? Nu sunteți mândri că-i vom face praf și pulbere?... Unde vă este entuziasmul și eroismul?... Din cauza voastră nu mă mai recunoaște poporul! Simt cum țara mi-a rămas mică. Mă strânge!... Vreau să mă măsoar!
(*În Marea Sală se produce agitație. Este adus metrul-etalon.*)

MAREȘALUL (*în șoaptă, către UN GARDIAN*): Vezi să nu-l încurci cu cel de ieri. L-ai scurtat suficient?

UN GARDIAN (*în șoaptă*): Da, Excelență. E mai mic decât cel de ieri care era mai mic decât cel...

MAREȘALUL: Mai încet! Dă-mi-l!

(*MAREȘALUL îl măsoară pe MAJESTATEA SA.*)

MAJESTATEA SA: Cum e?

MAREȘALUL: Cu trei centimetri mai mult ca ieri. Mereu mai înalt. Mereu mai aproape de ceruri.

MAJESTATEA SA: Dar și voi parcă v-ați mai înălțat. Vă văd la fel de mari pentru că stați prea aproape de mine? Sau creșteți și voi? Plecați de lângă mine! (*Către SFETNIC.*) Ăștia îmi fură puterea. Plecați! Mai departe!... Vedeți, cum v-ați depărtat de puterea

mea, cum v-ați micșorat... *(Se ridică din tron.)* Se schimbă gravitația sau mi se pare?
Pășesc mai ușor. *(Se descalță de cizme.)* Îmi place să merg în picioarele goale. Să
simt că ating încă pământul... Ce mici sunteți! Ați ajuns niște umbre.

MĂSCĂRICIUL: Împărat al unui imperiu de umbre?

MAJESTATEA SA: Dar împărat. Și, ca atare, cuceritor, unificator, convertitor!... Veselește-
mă! Fă-ne să ne simțim bine. Să ne bucurăm.

*(MĂSCĂRICIUL face un semn GĂRZILOR, ce lasă să intre în Marea Sală a
Tronului trupa de ACTORI care cântă și dansează.)*

MĂSCĂRICIUL: Veselește-te, Înălțimea Ta, căci ai la curte cei mai vestiți actori și măștile
lor. *(Arătând spre ACTORII ce poartă fiecare o oglindă în mână.)* Împărăteasa
Sfârșitului și Doamnele ei de onoare: Moartea, Judecata, Paradisul și Infernul.

(ACTORII dansează în jurul MAJESTĂȚII SALE.) â

MAJESTATEA SA: Cine sunt?... Unde sunt?... Dansați și bucurați-vă, căci am venit la timp!
(MAJESTATEA SA o ia la dans pe CURTEZANA.) Doamnă... Cât de tare trebuie să
bată acel vânt pentru a ridica gândul cel ascuns? *(Către FOTOGRAF.)* Maestre,
decorează bolta cu trupul gol și dorit al acestei femei, cu pârjolul din urma armatelor
mele, cu măștile acestor artiști, oglinzi ale măștilor noastre. Să grăbim judecata să
vină. Să înceapă marele spectacol! *(Toată lumea cântă și dansează.)*

Scena 4

*Marea Sală a Tronului. MAJESTATEA SA meșterește la lucrarea sa din lemn,
vorbind cu PUSTNICUL.*

MAJESTATEA SA: Ne-am născut din frica și singurătatea Dumnezeului tău. Sau poate din
orgoliul Lui. Cine să-i fi admirat creația dacă nu cineva după chipul și asemănarea
Sa? Admirație înseamnă supunere? Mai degrabă invidie. Cum a putut Dumnezeul tău
crede că o ființă asemenea Lui poate să se supună în totalitate? El se supune cuiva?...
I-a fost de ajuns omului să se privească în propria-i oglindă, în ochii celui lalt, și să
vadă că și el e un pui de Dumnezeu... Dar parcă te chemasem să profetăm despre
Armagedon. Mai e mult?

PUSTNICUL: Nu este al nostru a ști anii sau vremurile pe care Tatăl le-a pus în stăpânirea
Sa.

MAJESTATEA SA: Crezi că ne mai lasă mult să ne chinuim, să ne scoatem unul altuia
ochii, să ne înfigem ghearele în sufletele celorlalți?

PUSTNICUL: Prin pedeapsă, Judecătorul are în vedere viitorul, nicidecum trecutul.

MAJESTATEA SA: Și întotdeauna există un mai jos, un mai rău. Eu vreau să știu cât mai

durează!

PUSTNICUL: Josul cel mai de jos doar El îl știe.

MAJESTATEA SA: Habar n-are. Transmite-i din partea mea să se pregătească, că nu mai e mult... Auzi bătaile ceasului? Tic-tac, tic-tac. Naște-moare, naște-moare... Tic-tac, geneză-apocalipsă... Tot El a inventat ceasul sau vreun arhanghel căzut?... Ascultă la mine, viața e trăită în umbra sfârșitului și sub teama judecății.

PUSTNICUL: Judecata care va să vină, să ne găsească pregătiți.

MAJESTATEA SA: Spune-mi că vine!

PUSTNICUL: Avea să vină, era aproape, era acolo.

MAJESTATEA SA: Vorbe pe care nici tu nu le înțelegi!

PUSTNICUL: Încetineala pedepsei divine este o părere a noastră, a celor cărora ne scapă ansamblul planului providențial.

MAJESTATEA SA: Nu oricui îi este dat să trăiască marele sfârșit. Cu atât mai mult să-l guverneze, să fie ultimul dominator... Și semne sunt.

PUSTNICUL: Pentru că toate lucrurile se înrăutățesc pe zi ce trece?

MAJESTATEA SA: Vreau să fiu Împăratul Apocalipsei! Cel ce vestește și judecă. Mă grăbesc, înțelegi tu asta?

PUSTNICUL: Care apocalipsă? Nu există o moarte, ci mai multe.

MAJESTATEA SA: Sentința a fost dată! Data execuției vreau s-o știu. Vreau să văd cel mai mare spectacol de care vor avea parte vreodată oamenii. Cum să las această lume să continue fără mine?! Eu, vestitorul, eu, judecătorul!... Acum mă înțelegi?

PUSTNICUL: Apocalipsă nu este o epocă. Și nu este pentru toți, ci pentru fiecare în parte.

MAJESTATEA SA: Prostii. Parcă văd șuvoaie de oameni, lumini orbitoare, răni deschise... Auzi ceasul? Tic-tac, tic-tac... (*Arătându-i lucrarea din lemn.*) Ce crezi că o să iasă? Ce-mi doresc eu?... Ce-mi doresc eu? O corabie sau poate o schelă... Ție ce-ți inspiră?

PUSTNICUL: Un suflet chinuit. Sufletul moare atunci când îi părăsește Dumnezeu ca și trupul când este părăsit de suflet.

MAJESTATEA SA: Dar eu cresc. Și sufletul meu odată cu mine. Tu nu vezi asta?

PUSTNICUL: Făptura Voastră nu crește. Pământul se micșorează, oamenii se pipernicesc. Au sufletele mai mici și mai haine.

MAJESTATEA SA: Ești orb?! Pentru vorbele astea ai putea să-ți pierzi capul.

PUSTNICUL: La ce bun un cap fără ochii minții? Cuvintele la ce ne folosesc, dacă din ele construim minciuna?

MAJESTATEA SA: Te iert... Și, dacă sufletele voastre sunt mai mici și mai haine, asta nu înseamnă că a venit timpul? Că eu voi fi Vestitorul și voi fi Judecătorul?... Nu-mi răspunde, că nu sunt sigur că am să te iert și a doua oară.

PUSTNICUL: Când deschizi inima lui Iisus, el intră acolo și începe să crească.

MAJESTATEA SA: Pleacă!... Nici măcar Hristosul tău nu iartă de două ori. O dată iartă, a

doua oară judecă... Pleacă!... Mi-e somn... (*PUSTNICUL iese din Marea Sală a Tronului. MAJESTATEA SA se așază pe tron.*) Mi-e somn... Nimic nu e mai dulce decât să-ți alegi victimele și să mergi la culcare.

Scena 5

Marea Sală a Tronului. MAJESTATEA SA doarme așezat pe tron. Într-un colț, CURTEZANA murmură un cântec veghind somnul agitat al împăratului. În Marea Sală intră SFETNICUL. Se oprește în fața tronului și îl privește pe MAJESTATEA SA.

CURTEZANA: Privirea părintelui care veghează somnul chinuit al copilului ajuns împărat... (*SFETNICUL surprins de prezența CURTEZANEI vrea să părăsească Marea Sală.*) Așa se vorbește pe la colțuri. E adevărat?... Nu te speria. Doarme, nu se preface. Visează, nu e bolnav... De ce nu vorbești? Unii spun că ai amuțit din ziua când a murit bătrânul rege. De ce?... De teamă că într-o zi o să te ia gura pe dinainte și-o să spui adevărul?... (*SFETNICUL devine tot mai tensionat. Se stăpânește cu greu să-i răspundă. În spatele tronului s-a furișat MĂSCĂRICIUL și trage cu urechea.*) Ți-e frică că ar pierde tronul dacă s-ar afla că nu este urmașul de drept al răposatului rege?... Vorbește, că altfel plesnești. Nu mai ține în tine... Trebuie să-ți fie tare greu să-l vezi cum își bate joc de tine. El, fiul tău... (*SFETNICUL părăsește în fugă Marea Sală a Tronului. Din spatele tronului iese MĂSCĂRICIUL.*)

MĂSCĂRICIUL: Nu-i născocire?

CURTEZANA: Ce?

MĂSCĂRICIUL: Ce-am auzit. (*Arătând către MAJESTATEA SA.*) Despre el.

CURTEZANA: Ce-ți pasă de el? Un ucigaș de mamă. De și-ar cunoaște tatăl, n-ar scăpa nici el.

MĂSCĂRICIUL: Sfetnicul e...?

CURTEZANA: Doar nu crezi că Sfinția Sa ar fi avut privirea atât de pătrunzătoare... Ce-ți pasă? Vino lângă mine. Și eu sunt un copil al nimănui.

MĂSCĂRICIUL: Ce contează când toată lumea te admiră.

CURTEZANA: Mă dorești?... E adevărat că te-au găsit prunc abandonat pe holurile palatului?

MĂSCĂRICIUL: Așa se spune. Canalizarea e plină de avortoni. Puțini ajung aici să respire. Se mai aude rar câte un scâncet în podurile palatului, în subsoluri.

CURTEZANA: Lumea spune că ai avut mult noroc. Regina Mamă te-a îndrăgit și a poruncit să ții păstrat la curte. Ai fost un copil atât de frumos și de bun?

MĂSCĂRICIUL: A fost singura care mi-a dăruit un pic de dragoste.

CURTEZANA: Te mângâia, se juca cu tine, până s-a născut el.

MĂSCĂRICIUL: Mi-a dat un urs mare de jucărie.

CURTEZANA: Dar ți l-a luat el.

MĂSCĂRICIUL: Regina a fost....

CURTEZANA: Ca o mamă...

MĂSCĂRICIUL: Și criminalul... Îl urăsc! A omorât pe singurul om ce nu m-a batjocorit. Și asta pentru că el, ucigașul, a vrut să facă lumea să creadă că e născut din fecioară, că e divin...

CURTEZANA: Și nu-i așa?

MĂSCĂRICIUL: Ți-a luat și ție mințile?

CURTEZANA: Un zeu nu poate avea o mamă căreia să-i fi plăcut bărbatului, în special cei în uniformă de ofițer.

MĂSCĂRICIUL: Și ce dacă i-au plăcut?! Era o femeie frumoasă, bună, darnică, blândă...

CURTEZANA: Dar avorta cam des, și, pe deasupra, se vorbește și de-o naștere tăinuită... De ce te-o fi iubit atâta?... (*MĂSCĂRICIUL tresare.*) Așa se spune... Am văzut că-ți place să călărești și să mânuiești armele. (*În Marea Sală a Tronului intră MAREȘALUL. Către MAREȘAL.*) Excelentă, ce bine c-ați venit. Înălțimea Sa doarme adânc. Mai povestiți-ne de luptele din tinerețe. Ați fost în cavalerie sau în infanterie?

MAREȘALUL: Doamnă, am fost ofițer de gardă! Chiar șeful gărzii personale a Reginei Mamă... Greșesc, care Regină Mamă? Memoria îmi joacă feste. (*Privindu-l pe MAJESTATEA SA.*) Doarme cam de mult. N-o fi bolnav?

CURTEZANA: Îl zgâlțâie frigurile.

(*Un vânt iute și rece deschide câteva uși și ferestre. În Marea Sală intră GĂRZI și încearcă să le închidă.*)

MAREȘALUL (către un GARDIAN): Ce-i cu ușile alea?

UN GARDIAN: S-a pornit crivățul din senin.

CURTEZANA: Împăratul e bolnav!

(*Se aud șoaapte în spatele ușilor ce se închid: „Împăratul e bolnav!”*)

MAREȘALUL: Să vină doctorii.

CURTEZANA: Știi că nu-i plac. Îi trece.

(*MAREȘALUL îl învelește cu mantia pe MAJESTATEA SA.*)

MAREȘALUL: Mai bine ar veni vracii.

(*În Marea Sală a Tronului intră câțiva CURTENI curioși.*)

CURTEZANA (către MĂSCĂRICI): Nu mi-ai răspuns dacă mă dorești... Am sânii atât de mari încât ani de zile n-ar fi de ajuns să-i mângâi pe de-a-ntregul. Și pântecul atât de primitor încât... Câtă dragoste ai primi... Cheia e la el. (*Arată către MAJESTATEA SA.*) Și nici măcar n-o folosește. Ai și tu niște drepturi în palatul ăsta. (*MAJESTATEA SA se trezește bolborosind cuvinte de neînțeles.*)

MAREȘALUL (*către cei din Marea Sală*): Și-a revenit! Se trezește.

UN GARDIAN: Și crivățul s-a potolit.

MAJESTATEA SA (*către MAREȘAL*): Ce cauți lângă tronul meu?! De ce m-ați trezit?... De ce ați tras de mine să cad înapoi?...

(*În scenă intră SFETNICUL și FOTOGRAFUL.*)

MAREȘALUL: Ce-ai pățit, Înălțimea Ta?

MAJESTATEA SA: Am fost răpit la ceruri. Și-acolo am auzit vorbe de nespus... Și-am văzut lucruri... „Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste Neamuri...” (*Privindu-l pe SFETNIC.*) De ce m-ați adus înapoi? N-am văzut până la sfârșit. Care e sfârșitul?!... De ce m-ați coborât?! Voi vreți să-mi mâncați trupul, să-mi beți sângele?... „Celui care va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie...” (*MAJESTĂȚII SALE i se face din nou rău.*)

MAREȘALUL: Înălțimea Ta! (*SFETNICUL și MAREȘALUL sar să-l sprijine pe MAJESTATEA SA.*) Asudă. Fruntea-i numai broboane reci.

(*Peste Marea Sală a Tronului se aude un răpăit surd.*)

UN GARDIAN (*privind pe fereastră*): Bate grindina.

UN CURTEAN: Și copacii sunt în floare.

(*MAJESTATEA SA se ridică brusc de pe tron. Răpăitul se oprește.*)

MAJESTATEA SA: M-am reîntors să văd glasul care-mi vorbea... Ați cules strugurii? Să-i tescuiți, c-o să iasă sânge.

UN CURTEAN: E prea multă primăvară, Împărate. A încremenit totul în floare. Nu e încă vremea culesului.

ALT CURTEAN: Dezleagă timpul, să vină și vremea roadelor, și-om tescui.

MAREȘALUL: Ai fierbințeli, Înălțimea Ta.

MAJESTATEA SA: E bine. Se vor coace holdele și viile... Mi-e bine. Cresc... Voi vă bucurați văzându-mă că eu cresc, așa-i?... Eu de ce să nu mă bucur? (*Către FOTOGRAF.*) Vreau oglinzi peste tot! Oglinzi, să văd și eu cum cresc! Vreau să văd!

Scena 6

Marea Sală a Tronului este decorată cu oglinzi. MAJESTATEA SA se privește în oglinzile cele înalte. Este îmbrăcat cu haine excesiv de mari, precum îi este și coroana. În Marea Sală sunt prezenți FOTOGRAFUL, MĂSCĂRICIUL, MAREȘALUL și PUSTNICUL.

MAJESTATEA SA: Eu și oglinzile mele. Îmi place. Semăn cu mine. Sunt viziunea a ceea ce sunt. (*Privind bolta Marii Săli decorate cu imagini mișcătoare.*) Creatorul se poate

vedea limpede în creațiile sale ca într-o oglindă. (*Către FOTOGRAF.*) Nu mai e mult, grăbește-te! (*Către MAREȘAL.*) Se ridică noul meu oraș?

MAREȘALUL: Am demolat totul.

MAJESTATEA SA: Capitala cea nouă va fi splendoare pentru tăcere... Vreau pentru poporul meu cea mai mare roată de distracție din lume... Să se vadă din vârful ei oceanul!... (*Către MĂSCĂRICI.*) Ți place în imperiul oglinzilor?

MĂSCĂRICIUL: Al amăgirilor.

MAJESTATEA SA: Ești un prost! Și te pretinzi nebun de profesie. Cea mai mare nebunie e să n-ai nici una... În nebunie, prietene, există mereu o metodă.

MĂSCĂRICIUL: Mai am timp să ajung ceea ce vreau să par. Cu șchiopul împreună de voi locui, mă învăț și eu să șchiopățez.

MAJESTATEA SA: Înțeleptul făgăduiește, nebunul trage nădejde... (*Către MAREȘAL.*) Ce mai face poporul?

MĂSCĂRICIUL: Ieși pe străzi să afli singur.

MAJESTATEA SA (*privindu-se în oglindă*): Asta sunt tot eu?... Cum să umblu pe străzi? Chiar deghizat, nimbul mă va trăda.

MAREȘALUL: Înălțimea Ta, n-ar fi rău să-i mai dai semne de milă și îndurare.

MAJESTATEA SA: Adică?

MAREȘALUL: O amnistie ar bucura pe mulți.

MAJESTATEA SA: A grația înseamnă să accepți înfrângerea.

MAREȘALUL: Atunci, câteva mici libertăți.

MAJESTATEA SA: I-am dat poporului cea dintâi dintre ele și fără de care toate celelalte nu ar exista, libertatea de a minți! Să-l învăț eu cum s-o folosească?... Poporul poate fi învățat orice. Să sufere, să muncească, să moară, numai să fie liber nu poate învăța. Altceva.

MAREȘALUL: Câteva pomeni săracilor, haine de iarnă cerșetorilor...

MAJESTATEA SA: Ce iarnă e aceea dacă încă musca zboară?... Noi mai avem încă cerșetori?! De la ei n-ai ce bir lua. Mai strică și imaginea. Strângeți-i pe toți și aruncați-i în mare. Pe furtună. Și aveți grijă să nu scape vreunul, că nu mai am nevoie de eroi și martiri.

MAREȘALUL: Am înțeles, Înălțimea Ta.

(*MAJESTATEA SA privește în oglindă. Către PUSTNIC.*)

MAJESTATEA SA: Sufletul se sparge și el ca o oglindă?...

PUSTNICUL: Oglinda e apa diavolului!

MAJESTATEA SA: Fiecare ciob păstrează imaginea întregului?... Taci cam mult în ultimul timp. O dată cu straiile bogate ai dezbrăcat și bogăția vorbelor.

PUSTNICUL: Răspunsurile sunt mai simple decât credem.

MAJESTATEA SA: Atunci, spune-mi, ce căutăm noi când ne privim în oglindă?

PUSTNICUL: Chipul nostru și nu al lui Dumnezeu, din păcate.

MAJESTATEA SA (*privindu-se în oglindă*): Sunt rădăcina și sămânța... Mi-e foame! Să mâncăm! Căci animalul din noi cere.

Scena 7

În Marea Sală a Tronului este întinsă o masă mare la care stau MAJESTATEA SA, MĂSCĂRICIUL, FOTOGRAFUL, SFETNICUL, MAREȘALUL, PUSTNICUL și CURTEZANA. BUCĂTĂREASA supraveghează SLUGILE care servesc masa. Trupa de ACTORI dă o reprezentație.

MAJESTATEA SA: Ce de bunătați! (*Către BUCĂTĂREASĂ.*) De aceea am eu doar o bucătăreasă și zece mii de spioni.

BUCĂTĂREASA: Sunteți generos cu mine, înălțimea Voastră.

MAJESTATEA SA: În seara asta da, pentru că suntem ce mâncăm.

CURTEZANA: Și ce gândim.

MĂSCĂRICIUL: Ce atingem.

MAJESTATEA SA (*către MĂSCĂRICI*): Dă-te mai încolo!... Ce mâncăm! Și ne hrănim cu cadavre... Mâncați, scumpii mei. Știu că vă place carnea. Gustoasă mai e. Se gândește cineva că această carne poate fi a copiilor voștri, a părinților voștri?... Felul următor ce va fi servit ar putea fi gătit din carnea unuia dintre voi. Vă veți mai atinge careva de ea? (*Către PUSTNIC.*) Sfinția Ta, te-ai săturat? Este viața altceva decât devastare?... (*Către MAREȘAL.*) Ce-au mai cucerit barbarii?

MAREȘALUL: Ne-au călcat granițele străvechi. Toată țara fumează ca un uriaș rug funerar.

MAJESTATEA SA: Vin semințiile spre mine. Neamurile pământului se adună la scaunul meu. Se apropie clipa... Bine! Te vei duce în fruntea oștirilor noastre! Să-i întărești cu cruzimea ta, să-i îngrozești cu faptele tale!... Astfel se vor grăbi.

MAREȘALUL: Am înțeles, Înălțimea Ta!

MAJESTATEA SA: Mâncați! Beți! Ce gust are vinul proaspăt tescuit!... Cel mai greu de construit, de stăpânit, e viitorul celui care vrei să-ți urmeze. (*Către CURTEZANĂ.*) Așa-i, Doamnă?... Numai că eu nu am apăsarea aceasta. Sunt răspunzător, dar nu și vinovat... Nu e om care să poată trăi fără a ști sfârșitul poveștii. (*Către SFETNIC.*) Așa-i?... Sunteți copiii mei, căci v-am făcut să trăiți prin faptele mele. Copiilor trebuie să le spui cum se termină basmul. Copiii mei, de ce vreți să mă omorâți?... Nimeni nu poate domni cu adevărat pe ruinele unui despot. S-ar simți prea mic față de marele odios și prea mare printre tovarășii de crimă. De va fi totuși să fie, mi-e milă de cel care-mi va urma. Nu sunt mai de plâns victimele decât asasinii lor. De-mi veți obține moartea, aceasta nu va fi o execuție, ci un sacrificiu. Execuția mea va pleca din profunda venerație pe care mi-o purtați... Într-adevăr, un împărat mort nu

poate fulgera. Deci încercați, dar să nu uitați că orice revoltă se termină tot cu o încoronare. Asta și sperați?... Mi-e milă de voi, de îmi veți urma. Ca să nu mă uitați și să vă dezvinovați, veți încerca să schimbați totul. Cu orice preț. Veți năruți și pârloli, veți scuipa și veți arunca la gunoi deopotrivă faptele mele mărețe și lașitățile mele. Ce greu vă va fi atunci când veți ajunge să vă întrebați: oare tot ce am trăit noi a fost greșit?... Marii împărați nici la moarte nu sunt oameni de rând. Nu stau la coadă așteptând să le vină rândul. Îiucid pe toți cei care stau în calea lor!

CURTEZANA: Eu cred că nu va fi așa.

MAJESTATEA SA: Doamnă, numai bărbații devin profeți, femeile ajung doar ghicitoare... Și de va fi ca voi, nu mă veți uita nicicând. Veți sufla în cenușa mea să mă reîntorc. *(Către MAREȘAL.)* Mă merită oare poporul?... *(Către SFETNIC.)* Moartea nu exclude. Morții și viii schimbă neîncetat mesaje, semne... *(Către MĂSCĂRICI.)* Văd sânge în privirile tale... Privește în prăpastie până când prăpastia va privi în prăpastia sufletului tău. *(Către PUSTNIC.)* A trăi înseamnă a începe să mori... *(Către FOTOGRAF.)* Ai fotografiat totul? Și lumea de dincolo?... Cum pământul și cerul au fugit dinaintea mea?... *(Ridicându-se de la masă.)* Nu pun peste voi altă greutate. Acesta a fost cuvântul răbdării mele... Și nu-mi împrăstiați cenușa. Ca să-i înțelegi pe cei vii, trebuie să te apropii de cei morți... *(MAJESTATEA SA părăsește Marea Sală a Tronului.)*

Scena 8

Palatul Imperial se află sub asediul barbarilor. În Marea Sală, MAJESTATEA SA stă pe tron îmbrăcat în haine atât de mari încât acestea îi acoperă deopotrivă corpul și tronul. Coroana îi este nefiresc de mare. Marea Sală a Tronului este străbătută de GĂRZI înarmate, de SLUGI și CURTENI speriați. Se aud explozii, aerul se amestecă cu fum, din când în când se sparge un geam.

MAJESTATEA SA: Veniți, veniți semințiile pământului! Să despărțim oile de capre!...

Țineți cu tărie ce aveți până voi veni!

(În Marea Sală se furișează MAREȘALUL. Este rănit și uniformă sa e ruptă și murdară. Se aruncă la picioarele MAJESTĂȚII SALE.)

MAREȘALUL: Am îndeplinit porunca, Înălțimea Ta!

MAJESTATEA SA: Ai fost bestie mai mare decât bestia? I-ai uluit, cu cruzimea ta?

MAREȘALUL: Da, împărate! Am ucis cu cruzime, am pârlolit cu nepăsare, am violat alături de soldații mei. Nu știu nici eu de unde atâta grozăvie în curajul meu.

MAJESTATEA SA: Curajul fricii celui care ucide cu disperare. Violența e contagioasă.

MAREȘALUL: Sunt îngrozit de ce-am făcut.

MAJESTATEA SA: Din palat, războiul pare o vânătoare mai mare. Pe front, crima e vulgară... Te-au învins?

MAREȘALUL: Abia am scăpat. Am fugit ca un iepure hăituit. S-au luat după mine și acum asediază palatul.

MAJESTATEA SA *(pentru sine):* Momeala a fost bună... *(Către MAREȘAL.)* Ieși pe metereze să te vadă barbarii și să spumege mai tare. Iar oștenii noștri să aibă pe cine privi în ochi atunci când cad răpuși! Pleacă!

MAREȘALUL: Așa voi face, Înălțimea Ta!

(MAREȘALUL iese din Marea Sală. Agitația și spaima cresc în Palat. Câteva lumini se sting în Marea Sală a Tronului.)

MAJESTATEA SA: Crima cea mai dulce a unui dominator are gustul propriului sânge. Pentru plăcerea asta, unii sunt dispuși să plătească cu viața... Ce spectacol măreț!... A treia parte a pământului e sub vâlvătaie. Iarba e cel mai fin scrum. Peștii se aruncă din adâncuri mai sus decât valul ce fierbe. Apele sunt șuvoaie de pelin, iar haina întunericului îmbracă ultimul apus...

(În Marea Sală a intrat CURTEZANA.)

CURTEZANA: Ce mai poți spera?

MAJESTATEA SA: O înălțare, o mântuire.

CURTEZANA: Ajunge, e destul! Or să radă palatul din temelii!

MAJESTATEA SA: Ți-e frică să nu te violeze barbarii?

CURTEZANA: Spune-le că abdică!

MAJESTATEA SA: Nu mă vor crede. Vor spune că este o toană de-a mea. O nouă capcană. Îi va înfuria și mai tare. Ceea ce n-ar fi rău.

CURTEZANA: Abdică și numește pe altcineva care să salveze ce-a mai rămas.

MAJESTATEA SA: Ce-a mai rămas?... Doamnă, plăcerea de a refuza ce ai dobândit prin luptă e o comedie lipsită de pudoare. Nu pot abdică! Eu sunt legea și însuși întruparea a ceea ce trebuie făcut!... Pleacă! Întâmpină-i pe barbari cum doar tu știi și violul nu ți se va mai părea o corvoadă. Pleacă!

CURTEZANA: Plec doar ca să mă reîntorc.

(CURTEZANA iese din Marea Sală.)

MAJESTATEA SA: Marii domnitori își proiectează sfârșitul zi de zi, ceas de ceas. Fiecare nelegiuire a lor devine un amănunt din planul morții ce îi cheamă... Ce de lăcuste! Hidoase făpturi! Ca niște cai cu cap de om și păr de femeie iubăreață. Rânjesc arătându-și dinții de leu flămând. Agită cozi scârboase de scorpion... Chinuri fără moarte.

(În fața tronului se află MĂSCĂRICIUL.)

MĂSCĂRICIUL: Oprește măcelul! Oprește această nenorocire!

MAJESTATEA SA: Nenorocirea este un blestem rostit de puteri mistice. Dacă pierd, înseamnă că sunt vinovat!

MĂSCĂRICIUL: Ești mai mult decât vinovat!

MAJESTATEA SA: Oare ce am făcut?... Fărădelegea am făcut-o eu. Dar aceste oi ce au făcut?!

MĂSCĂRICIUL: Ești mai nebun ca mine. Ai pierdut și ultima urmă de rațiune.

MAJESTATEA SA: Nebunul nu este cel care și-a pierdut rațiunea. Este cel care a pierdut totul în afară de rațiune. Schimbă-ți meseria, frate...

MĂSCĂRICIUL: Ne-o vom schimba amândoi!

(MĂSCĂRICIUL iese din Marea Sală a Tronului.)

MAJESTATEA SA: Fără chip și fără frumusețe, ca să ne uităm la el. Fără înfățișare, ca să ne fie drag. Așa mă vreți, netrebnicii?!... Câtă măreție pe acești oameni cu cap de leu ce scupă foc și pucioasă, câtă grozăvie în cozile lor încolăcindu-se precum șerpilor veninoși... Care este numărul numelui lor?... Ce spectacol! *(Agitația și semnele războiului cresc. În fața tronului s-au oprit FOTOGRAFUL și PUSTNICUL. Către FOTOGRAF.)* Mai aveai un pic și terminai. Ți-am spus că ne vom bate cu nemurirea. Lasă-ți aparatul să lucreze, căci nimic nu poate fi mai mareț!... Nu-l întoarce spre mine! Simt cum fotografiile tale îmi fură puterea, sufletul. Pleacă! Pleacă!... *(FOTOGRAFUL iese din Marea Sală. Către PUSTNIC.)* Ultimul, supremul asasinat comis de un despot este acceptarea propriei sale ucideri... Ce știi despre barbari?

PUSTNICUL: Și ei cred într-un Dumnezeu, dar cu alt chip.

MAJESTATEA SA: Dacă s-ar fi închinat la chipul nostru i-aș fi iertat de a-i mai numi barbari.

PUSTNICUL: La chipul Dumnezeului Nostru.

MAJESTATEA SA: Mai guvernează El Pământul? Are un chip anume?... La chipul meu, Sfinția Ta!... Și roagă-te să judec cu dreptate! Acum, du-te! *(În Marea Sală a Tronului înfrâncenarea este mare. Glasurile unor CURTENI acuză: „Numai din cauza ta!“, „Să-l omorâm, poate scăpăm!“ Unii distrug, alții fură. În apărarea MAJESTĂȚII SALE apare SFETNICUL înarmat.)* Lasă-i, sunt niște copii. Nu înțeleg ce trăiesc. Așa suntem noi, ne jefuim singuri... Perioadă de glorie și risipă!... *(CURTENII strigă: „Pedeapsa ta e moartea!“)* Cărei fapte bune ar trebui să-i fie răsplătă această pedeapsă? *(SFETNICUL reușește să-i înlăture pe CURTENII agresivi.)* Bătrâne sfetnic, cum îți aperi tu împăratul? Datoria ta era numai cuvântul... Am o singură nedumerire. Dacă eu cresc, de ce nu mă mai mir ca un copil? Copilul, când crește, se miră de lumea pe care o descoperă. Eu nu mai reușesc să mă mir de nimic. Oare pentru că știu sfârșitul poveștii?... Ce-i asta? O furnică?

SFETNICUL: Da, e o furnică.

MAJESTATEA SA: Cum a ajuns pe tronul meu? Nu-mi plac animalele mici!... Cum să fie furnică?! O furnică e cât o furnică? Eu încă o mai văd ca pe o furnică? Dar am crescut imens!... *(MAJESTATEA SA vrea să coboare, dar nu reușește din cauza hainelor ce îl țin prizonier pe scaunul tronului.)* Vreau să cobor! Dă-mă jos! Vreau

să cobor, să mă văd în oglindă! (*SFETNICUL sfâșie cu sabia hainele și îl eliberează pe MAJESTATEA SA.*) Amețesc!... Ce sus este!... (*SFETNICUL îl ajută să coboare treptele tronului. Sprijinit de SFETNIC, MAJESTATEA SA face câțiva pași până în dreptul unei oglinzi.*) Inima mea stă în piept aici, pe stânga. De ce la el (*arată către imaginea sa din oglindă*) stă în partea dreaptă? Oglinda asta minte?... (*MAJESTATEA SA se duce în dreptul altei oglinzi.*) Unde sunt? De ce nu mă mai văd?... Unde sunt?! (*Către SFETNIC.*) Spune-mi că nu sunt un strigoi! Spune-mi! (*SFETNICUL vrea să îl ia pe MAJESTATEA SA din fața oglinzilor. Acesta se împotrivește.*) Vreau să văd! Vreau să văd! Să văd puterea mea... (*SFETNICUL reușește să-l depărteze pe MAJESTATEA SA din dreptul oglinzilor.*) Ești mai sever ca un tată aspru... (*Privind spre ferestrele Marii Săli a Tronului.*) Cine se ascunde în spatele ferestrelor? Mă spionează poporul, mă urmărește? Ce vrea de la mine? I-am dat glorie. Mâncare și băutură. N-a murit la naștere nici un prunc. Sunt un suveran bun... Ce vrea de la mine?... (*Către SFETNIC.*) Spune-mi, care e puterea noastră?

SFETNICUL: De a veșteji mai repede decât creștem, Înălțimea Ta. (*MAJESTATEA SA și SFETNICUL ies din Marea Sală a Tronului ce se umple cu cizmele grele ale GĂRZILOR și CURTENILOR.*)

Scena 9

Sala Mare a Tronului este răvășită. Peste tot sunt urmele jafului și ale luptelor ce au avut loc. CURTENII așteaptă nerăbdători. GĂRZILE se aliniază și dau onorul MĂSCĂRICIULUI care intră în Marea Sală. CURTENII se închină.

UN CURTEAN: Victoriosule, recunoștința noastră!

ALT CURTEAN: Izbânda e a ta, mulțumirile sunt ale noastre! Onoare ție!

MĂSCĂRICIUL: Lăsați-mă singur!

UN CURTEAN: Onoare ție! Izbânda e a ta!

(CURTENII părăsesc cu plecăciuni Marea Sală. GĂRZILE, înainte de a ieși, aclamă: „Trăiască Salvatorul!”)

MĂSCĂRICIUL: Ce izbândă e aceea când îl dăruie morții pe cel care ți-e tată?... (*Plânge.*)

Sunt un criminal!... Sunt un criminal...

(În Marea Sală intră CURTEZANA.)

CURTEZANA: Ești un erou. Ai salvat palatul și regatul de la uitare. Într-o bună zi vei reface și imperiul.

MĂSCĂRICIUL: Dar l-am omorât pe tata!

CURTEZANA: Cel pe care îl numești tu tată a executat ordinul Împăratului. De mâna Mareșalului a murit Regina. N-ai făcut decât să răzbuni uciderea mamei tale. Doar ea

te-a mângâiat. El, niciodată... Și nu ți-ai mânjit mâinile cu sânge. Doar l-ai predat barbarilor în schimbul păcii. Atât.

MĂSCĂRICIUL: L-am predat morții.

CURTEZANA: Ai avut curajul și înțelepciunea să-nțelegi ce-și doreau mai mult barbarii. Să se răzbune pe cel care îi chinuise și-i batjocorise. În schimb, palatul și noi toți am scăpat de răzbunarea lor. Armatele barbarilor se retrag.

MĂSCĂRICIUL: Se retrag să guste din sângele lui. Îl vor chinui. Sunt blestemat!

(În Marea Sală intră FOTOGRAFUL, PUSTNICUL și BUCĂTĂREASA.)

CURTEZANA *(către noii veniți):* Unde-i Împăratul?

FOTOGRAFUL: L-am căutat peste tot să-i arăt pozele.

CURTEZANA: S-a ascuns, fricosul! Și Sfetnicul?... S-a ascuns și el. Lașii!

(SFETNICUL intră în Marea Sală.)

FOTOGRAFUL: Iată-l!

CURTEZANA *(către SFETNIC):* Lașilor!... Ești oare mai curajos decât fiul tău? Spune-i să iasă din ascunzătoare! Fratele lui a salvat țara și palatul. A salvat regatul. Și într-o zi va reface imperiul!

FOTOGRAFUL: Fratele lui?

CURTEZANA: Nu vă mai prefaceți că nu știți. Împăratul și Măscăriciul sunt frați de mamă.

MĂSCĂRICIUL: Taci!

CURTEZANA *(arătând către SFETNIC):* Adevăratul tată al Împăratului! Tot el l-a învățat și l-a împins la nenorocire.

(Arătând către MĂSCĂRICI.) Iar tatăl lui...

MĂSCĂRICIUL: Taci, te implor!

CURTEZANA: E Mareșalul odios.

FOTOGRAFUL: L-au luat barbarii?

MĂSCĂRICIUL: V-am spus să tăceți!

CURTEZANA: L-a sacrificat pentru noi. Pentru viețile noastre! *(Către MĂSCĂRICI.)* Tu ești Salvatorul! Tu trebuie să domnești!

(În Marea Sală a Tronului intră curioși CURTENI, GĂRZI și SLUGI.)

SFETNICUL: E un măscărici.

CURTEZANA: E fratele împăratului celui laș. *(Arătând către MĂSCĂRICI.)* El a avut curajul să-l sacrifice.

UN CURTEAN: Decât un împărat măscărici, mai bine un măscărici împărat.

SFETNICUL: E numai un măscărici!

CURTEZANA: E prima oară când îți aud glasul... Numește-l cum vrei, dar are drept la tron. Asemeni fiului tău, dreptul la tron îi vine prin mamă, nu prin tată, o slugă dementă. Și, orice ai spune, fiul tău e al doilea născut.

MĂSCĂRICIUL: Încetați!

SFETNICUL: E doar un măscărici! Adevăratul Împărat se va întoarce mai puternic ca

oricând. Vă va tăia capetele și-și va bate joc în continuare de Măscărici așa cum o veți face și voi. Fiul meu va reface Imperiul!

BUCĂTĂREASA: Băiatul ce plânge și pe care voi l-ați batjocorit atâta amar de vreme e fiul meu!

CURTEZANA: Cum îndrăznești femeie?! Toată lumea știe de sarcina tănuită a Reginei Mamă.

BUCĂTĂREASA: O scorneală de-a mea. Dacă a fost ceva tănuit, atunci a fost sarcina mea. Și așa trebuia să fie. După naștere, tot eu am fost aceea care mi-am găsit copilul abandonat și am rugat-o pe Regina Mamă să-l păstreze la Curte, promițându-i că-l voi îngriji.

UN CURTEAN: Ce poveste are păduchele! (*Către MĂSCĂRICI.*) Nebunule, dacă te-ai născut printre cratițe, acolo ți-e locul.

ALT CURTEAN: Curajul și l-a luat cu polonicul când nu îl vedea nimeni că fură din oale.

CURTEZANA: Ai inventat totul. Cine te poate crede? E o născocire!

BUCĂTĂREASA: Născocire?... Am ținut această taină ani de zile. Tăcerea mea a fost prețul plătit pentru a-l ști apărut. Tăcând, îi lăsam viața. Și, dacă o spun acum, e pentru că nu mai pot să-mi văd fiul batjocura voastră.

CURTEZANA: Cine te crede? Cine ar putea să confirme?

BUCĂTĂREASA (*arătând spre PUSTNIC*): Ei!

CURTEZANA: Deci Sfinția Sa poate lăsa grea o femeie doar privind-o.

BUCĂTĂREASA: Sfinția Sa l-a botezat în secret pe fiul meu. În prezența tatălui.

CURTEZANA: Și cine, mă rog, îi este tată? (*Către PUSTNIC.*) Spune, Sfinția Ta, cine?

PUSTNICUL: Regele. Bătrânul rege.

(MĂSCĂRICIUL se ridică și pășește în mijlocul Marii Săli a Tronului. CURTENII îngenunchează.)

UN CURTEAN: Iertare, Măria Ta!

ALT NOBIL: Servitorii tăi credincioși, Majestate!

(SFETNICUL părăsește Marea Sală. SLUGILE și GĂRZILE îngenunchează și cer iertare.)

CURTEZANA: Dreptul patern este dreptul divin. (*Îngenunchează în fața MĂSCĂRICIULUI.*) Suveran al suveranilor! Fii drept și judecă! Ia-i capul Sfetnicului și pedepsește pe cel care, pentru câteva clipe, părea a-ți fi frate. (*În șoaptă.*) Distruge-i amintirea, sfărâmă tot ce vrei, în afară de imaginile mișcătoare. Omoară omul, dar nu și invenția. Ea demolează pe dinăuntru. Are puterea de a fascina în masă.

MĂSCĂRICIUL: Vor scăpa armele din mâini ca să mă aplaude...

CURTEZANA (*în șoaptă*): Câți privitori, atâția supuși. Ce imperiu va fi acela!... (*Cu glas tare.*) Nu ești ucigaș de tată. Ești salvatorul neamului tău. Fii judecătorul nostru! (*În șoaptă.*) Mă dorești? Mult?...

(MĂSCĂRICIUL o ia de mână pe CURTEZANĂ și împreună cu ea se îndreaptă spre

tron. CURTENII, GĂRZILE și SLUGILE strigă: „Trăiască Regele!”)

Scena 10

În spatele tronului este aruncată lucrarea din lemn a MAIESTĂȚII SALE. Ușa care dă spre camera secretă se deschide. SFETNICUL se uită speriat să nu fie văzut de CURTENII, GĂRZILE și SLUGILE ce trec prin Marea Sală a Tronului. SFETNICUL revine în camera secretă. Aici MAJESTATEA SA ține ursul-jucărie în brațe și se balansează de pe un picior pe altul, murmurând cuvinte de neînțeles.

SFETNICUL: Ești încă împărat. Tronul e doar la doi pași. Dacă reușim să te urci pe el, totul va fi ca înainte. Acolo fiind, nimeni nu va îndrăzni... Să le spui că totul va fi bine... Să-i domini cum numai tu poți s-o faci. Pune-ți coroana pe cap... *(Îi așază coroana.)* Unde ți-e sceptrul?...

(Caută sceptrul prin cufere, dar nu-l găsește.)

MAJESTATEA SA: Le arăt ursul... Câte suflete mari are împărăția mea? Unde-i Mareșalul ca să le numere?

SFETNICUL: Să-i domini. Să le promiți. Apoi să te lași mânjit de orice lingușire...

(Ușa camerei secrete se deschide și în prag apare MĂSCĂRICIUL, îmbrăcat ca un rege, însoțit de GĂRZI.)

MĂSCĂRICIUL *(către SFETNIC):* Ce cauți? Încă mai speri?... *(Către GĂRZI, arătând spre SFETNIC.)* Luați-l și legați-l bine de tot de un cal sălbatic. Biciuiți calul și apoi dați-i drumul în pădurea deasă. Dar mai întâi tăiați-i limba sfătuitorului și aruncați-o câinilor! *(Către SFETNIC.)* Avem libertatea să ne închipuim că vei scăpa cu viață? Da... Realitatea e întotdeauna mai puternică decât închipuirea, Sfetnice. *(Către GĂRZI.)* Abia atunci puteți să faceți ce vreți cu măruntaiele lui.

SFETNICUL: Impostorule! Nu vei putea guverna.

MĂSCĂRICIUL: A guverna înseamnă a corecta. Asta voi face eu. Voi corecta greșelile făcute de un Dumnezeu prea încrezător în oameni.

SFETNICUL: Ești un nimeni! Cum să-și întoarcă cerul privirile spre un Măscărici?

MĂSCĂRICIUL: Îl voi face pe Dumnezeu să râdă. *(Către GĂRZI.)* Luați-l!

SFETNICUL: Regii adevărați din mamă regină se înscăunează!

MĂSCĂRICIUL: Un rege mare înseamnă o infirmitate mare. Un picior târâit, un suflet stâlcit, o cocoasă hâdă sau, în cazul fiului tău, doar neputința urcată pe tron... *(Către MAJESTATEA SA)* Așa-i?... Nu mă mai recunoști? *(Câteva GĂRZI îl scot pe SFETNIC din camera secretă și apoi din Marea Sală a Tronului.)*

MAJESTATEA SA: Semenii cu cineva.

MĂSCĂRICIUL: Și tu semenii cu cineva.

MAJESTATEA SA: Eu sunt Cel ce se Vede. Împărătesc peste Pământ... Am văzut și așa s-a împlinit. Adevărat vă spun... Sunt Cel din Urmă... Martorul...

MĂSCĂRICIUL: Dovedește.

MAJESTATEA SA: Nu există dovezi, există doar mărturii... Știu sfârșitul poveștii. Vi-l pot spune. Nu există poveste fără sfârșit.

(MĂSCĂRICIUL smulge ursul-jucărie din brațele MAJESTĂȚII SALE.)

MĂSCĂRICIUL: Nu mai are nevoie de tine. A crescut mare și fioros. Se descurcă singur printre sălbăticiuni. *(Către GĂRZI.)* Aruncați totul! Să nu mai rămână nimic la locul lui! Și demolați camera asta! Vreau o sală a tronului mai mare! *(GĂRZILE încep să arunce lucrurile-amintiri afară din camera secretă, în spatele tronului. Către MAJESTATEA SA.)* Adio, frate drag și neputincios! *(MĂSCĂRICIUL iese din camera secretă călcând peste obiectele aruncate de GĂRZI.)*

UN GARDIAN: Ce facem cu el, Majestate?

MĂSCĂRICIUL: Mai lăsați-l o vreme pe-aici. Să-l vadă toți așa cum este acum. Aceasta să fie amintirea despre el, în veci!... Oricum are rău de înălțime și poate cădea oricând de pe schele. Aveți grijă ca sângele-i să nu murdărească mozaicul prea tare. *(Sub privirile MĂSCĂRICIULUI, un GARDIAN izbește cu piciorul și dă rămă construcția de lemn a MAJESTĂȚII SALE. În acest timp apar FOTOGRAFUL și PUSTNICUL. Către aceștia.)* Încotro?... *(Către FOTOGRAF.)* Ți-ai luat aparatul, fotografiile, și pleci?

FOTOGRAFUL: Am terminat lucrarea.

MĂSCĂRICIUL: Lucrarea s-a terminat chiar dacă tu n-ai sfârșit-o. Ți-au rămas fotografiile.

FOTOGRAFUL: Am permisiunea Voastră să părăsesc palatul?

MĂSCĂRICIUL: Artiștii sunt liberi de la Cel de Sus. *(Către PUSTNIC.)* Am auzit că te retragi într-o grotă, într-o chilie.

PUSTNICUL: Asta mi-e chemarea, de nu e cu supărare, să fiu pustnic.

MĂSCĂRICIUL: Singurătatea să te primească, Sfinția Ta.

(MĂSCĂRICIUL pleacă însoțit de GĂRZI.)

UN GARDIAN (în șoaptă): Ce porunciți, Majestate?

MĂSCĂRICIUL: Mi-e teamă că fotograful va avea o moarte tragică. Cine-l va găsi țeapăn se va speria de ochii lui scoși. Aparatul și fotografiile le vreau înapoi. Iar pentru popă și o carceră înseamnă singurătate și reculegere. Și cel din urmă post pentru preotul care a vărsat tot mirul. *(MĂSCĂRICIUL și GĂRZILE părăsesc Marea Sală a Tronului și, odată cu ei, CURTENII și SLUGILE. FOTOGRAFUL privește fotografiile mișcătoare.)*

FOTOGRAFUL: Și eu ce fac cu toate astea?

PUSTNICUL: Aruncă-le.

FOTOGRAFUL: E munca mea. Sunt mărturii... Nu pot. Eu văd lumea prin aparatul meu. De unde să știu eu ce s-a întâmplat, dacă nu mă uit la fotografii? *(Din camera secretă*

iese MAJESTATEA SA, urmărit cu privirile de FOTOGRAF și PUSTNIC. Peste liniștea lăsată deasupra Marii Săli se aude cântecul CURTEZANEI ce stă pe tron.)

CURTEZANA: Cinci au murit, unul nu mai este, celălalt a venit... Șed ca împărăteasa, nu sunt văduvă și nu voi ști ce e tânguirea. *(Se ridică din tron și părăsește Marea Sală. MAJESTATEA SA adună scândurile rămase din lucrarea sa.)*

MAJESTATEA SA *(către PUSTNIC):* Te pricepi la tâmplărie? Mă înveți ce să fac din scândurile astea? *(PUSTNICUL ia două scânduri și le pune în cruce, bătându-le cu un cui.)*

PUSTNICUL *(către MAJESTATEA SA):* Mai bate unul.

MAJESTATEA SA: Ce pot eu să-i ofer Lui?... Doar păcatele mele.

PUSTNICUL: E de ajuns. Mai bate unul. Să fie trainică.

(MAJESTATEA SA bate cuiul și sprijină crucea de perete. Privind-o, începe să se balanseze de pe un picior pe altul, întreg trupul său căpătând o mișcare ciudată. Murmură cuvinte de neînțeles. Își scoate coroana și o așază în vârful crucii.)

FOTOGRAFUL *(către PUSTNIC):* Ce spune?

PUSTNICUL: Ultimul strigăt al disperării e numele Domnului.

FOTOGRAFUL: De ce se bătaie așa?

PUSTNICUL: Îl caută crucea... *(FOTOGRAFUL își ia aparatul și vrea să-l fotografieze pe MAJESTATEA SA. Este oprit de PUSTNIC.)* Nu te mai chinui de pomană. N-o să te lase nimeni să arăți imaginile astea. Orice, dar nu imaginea asta... Să mergem!... *(Cei doi părăsesc Marea Sală a Tronului.)*

CORTINA

decembrie 2000 – ianuarie 2001